

Георги Радуле

КОЙ ФАЛШИФИЦИРА ИСТОРИЯТА?

(ПО ПОВОД “ДЕСЕТТЕ ЛЪЖИ НА МАКЕДОНИЗМА НА Б. ДИМИТРОВ”)

Няколко въводни думи

На българския книжен пазар се появи нова книга – Десетте лъжи на македонизма – от известния македонотомразец Божидар Димитров. Книгата е написана в познатия ни дух на отричане на всичко македонско – история, език, нация и т.н. При това отричането тук е невероятно грубо и показва силно емоционален автор, за чието ниво, като научен работник и толерантност към мнението на другите автори, оставяме всеки, който прочете писаното, сам да съди. Няма да даваме и оценка за научната стойност на труда. Много се чудихме и дали да пишем във връзка с книгата. Накрая решихме все пак да пишем. Ако книгата се четеше от специалисти, добре познаващи историята на Македония, на България, на Балканите, нямаше нужда да се пише, но тази творба ще попадне в ръцете на хора, които са ангажирани с друго и понеже национализмът е нещо много особено, то много българи, а и македонци българомани, ще повярват на писаното. Българите - защото им се иска България да е велика държава, а на българеещите се македонци - защото така ще успокояват съвестта си. Така няма да се считат за предатели на родината си. Ще успокояват с мисълта: ето научният работник Б. Димитров, с научни звания и степени, казва, че Македония е българска земя. В резултат на такива четива, сред по-непросветените хора, се създават шовинисти и се нажежава атмосферата на Балканите.

Балканската интелигенция, последните 150-180 години, работи повече за отдалечаването на балканските народи, за създаване на омраза между тях, отколкото за сближаването им. И когато в Европа витае един нов дух, дух на взаимно разбирателство, тук на Балканите все ще се намери някой да ни показва колко неговата родина е била велика и как днес тя е ограбена, как законно принадлежащи ѝ земи се владеят от други и тя е принудена да граничи със себе си. Понеже такива научни работници има във всички балкански страни, затова всички балкански страни граничат със себе си. Пишешите на историческа тематика, особено тук на балканите, трябва да постъпват много отговорно. Не считаме, че сме добър пример в това отношение, но разчитаме на разбиране от страна на читателите - ние сме предизвикани.

Целесъобразно е да хвърлим един поглед върху историята на Балканите. Тя е много сложна. От античността до периода на възраждане на балканските народи е изминало много време, през което на Балканите не са съществували “добри” условия за “историческо обособяване на устойчиви съвкупности от хора, на определена територия, притежаващи общи, относително стабилни особености на езика, културата, психическия облик, расови (антропологични) белези” и др. показатели, определящи нациите. В продължение на хилядолетия едно голямо пространство - Македонската, Римската, Византийската и Отоманската империи, е било отворено за движение на хора, идеи, стоки. Тези империи имаха приоритетни езици и религии, които налагаха над по-голяма или по-малка част от населението. Те допускаха да се настанят на Балканите чужди племена и народи. Правеха насилствени размествания на населението. Създаваха езиково и религиозно многообразие.

В резултат на тези процеси много неща тук са претърпяли промени. Променяни са наименования: Елада за столетия става Ахая; Източна Мизия става България, Паристрион и пак България; Илирия и Дардания също сменят имената си. Дакия става Влахия, а по-

късно (1859 г.) Румъния. Дошли са нови етноси (римляни, славяни, тюрко-българи, кумани, печенези, турци, татари и др.) Настанявали са се нови, непознати в античността религии. Появявали са се и са изчезвали държави (Византия, Склавиния, ханска България, Сърбия, Самуиловата държава, държавата на Асен и Петър и техните наследници, Латинската империя, държавата на Комнените в Епир, Солунското кралство, Босненската държава, държавните формирания на македонските и албански феодали, държавата на Вукашините, на Добротич, Костадиновото княжество, държавата на Скендербег и др.). Те са оставили етнически (ромей, трибали, славяни, сърби, българи, власи и др.) и географски наименования, спомени в историческото съзнание на балканските народи. Появили са се нови етноси, етнически наименования и етнически групи - албанците, власите, помаците, торбешите, цинцарите (арумъните), каракачаните, циганите, елинофонните мюсюлмани (валаоде), гагаузите, босненските мюсюлмани, саксите (сасите) и др. (Под понятието албанци са обединени гегите и тоските. Но те, според някои историци, произхождат от различни племена. Тоските са наследници на античните македонци, а гегите - на илирите). Променени са етнически наименования (тюрко-българите - създателите на средновековна България - днес се наричат турци или гагаузи, в зависимост от изповяданата религия). Станало е преместване на етноси по местоживеене (огнището където възникна сръбската държавност сега е населено с албанци; албанци се заселват в Македония; македонци се преселват в Тракия (през византийско време) и в българското Средногорие и Подбалкана (през турско); българи, македонци и сърби се преселват в Румъния, някогашна Австрия и Русия). Всичко това прави етническата картина тук много сложна. Защото такива важни етнически белези като културата (в най-широк смисъл на думата), езикът и религията, силно са се променили и смесили. По отношение на първия белег може да се говори за балканска култура, която плавно се променя при преминаване от един географски регион в друг. По отношение на езиците промените са съществени. Според български историци от тюрко-българския език са останали в днешния български език само десетина думи. (Макар, че случаят тук е много особен). Старогръцкият език се различава от днешните гръцки народни говори до такава степен, че трудно се разбира от необразовани гърци. Такова е положението и между латинския и народните говори на македоно-румъните и власите от двете страни на Дунава. Между църковнославянския и простонародните славянски говори разликата е също голяма. При това преходите между славянските говори са плавни от Черно море до Италия. Има по-ясно очертани граници (например между аналитични и синтетични говори, я-това граница и др.), но те не съвпадат нито с границите на географските понятия Хърватия, Далмация, Черна гора, Сърбия, Босна, Македония, България, Тракия, нито пък с границите на днешните държави. И това не е случайно. Новите говори не са се формирали в конкретна славянска държава, за да са характерни само в нейните граници. (В този смисъл аргумента на днешните български шовинисти, че македонците говорят “български” е смехотворен). При това ако някой говори гръцки (респективно, турски, славянски), това съвсем не означава, че във вените му тече елинска (турска, славянска) кръв. Красноречив пример е влашкият език. Цинцарите в Македония, Тесалия и Албания, говорят влашки, но едва ли имат и най-малко общо генетично наследство с власите отвъд Дунава, а още по-малко с келтското племе *Walhos, Volcae*, от където произлиза името на тази етническа общност. Обособил се е албанският език, чийто словесен фонд е заимствал много от гръцкия, латинския, турския и славянския. В резултат на субстрата и на взаимодействието между балканските езици се е формирал, т. н. днес от специалистите “балкански езиков съюз”, състоящ се от говори с много еднакви граматични белези, към които спадат македонските, северногръцките, албанските, източно сръбските, българските и румънските говори. Няма очертана граница между славянските, гръцките, влашките, албанските и турските говори. Даже в едно и също населено място (в миналото, пък някъде и сега) една махала говори един език, а съседната - друг. Езиците са си

взаимодействували и напр. в славянските народни говори думите от турски, гръцки, латински и субстратен произход са повече от тези със славянска етимология.

Аналогична е ситуацията в религиозно отношение. Между мюсюлмани и християни граница няма. От езическите вярвания на балканските народи са запазени само остатъци в християнската и мюсюлманската религии.

Свободното движение е способствало и за смесване на генетичното наследство на балканските народи. Няма ясно формирани расови типове. Докато значителни части от албанците, епиротите, македонците, сърбите и хърватите спадат към динарския, то сред другите балкански народи преобладават средиземноморския, арменоидния и др. расови типове.

Понятието “нация”, въпреки съществуващите многобройни определения, е много разтегливо. Някои продължават да считат, че принадлежността към дадена нация е въпрос на кръв, на генетично наследство. Други считат, че това е въпрос на самосъзнание. Считаме, че вторите имат по-голямо право. Как иначе да си обясним фактът, че епиротите, които не са едноплеменни с елините, са големи гръцки патриоти. В Гърция даже казват “всеки епирот е юнак патриот” (паса епиротис – левент(д)ис патриотис). Как да си обясним това, че Ригас Фереос - романофонен тесалиец - е гръцки национален герой, Цинцар Марко – романофонен македонец – сръбски национален герой, че много романофонни македонци станаха гърци, българи, сърби, румънци по националност, че славофонни македонци станаха гърци и считат себе си за наследници на Сократ, Солон и т.н. Други станаха българи и вярват, че са наследници на хан Аспарух и, че именно от тогава се е формирал народът към който принадлежат. Славофонни мохамедани (помаци и торбеши) вярват че са турци. Очевидно националното самосъзнание е въпрос на внушение от страна на родители, учители, попове и др. Ако семейство осинови току що родено от друга нация, то като порасне няма да се съмнява, че е от нацията на осиновителите си. Расовите белези и наследствени черти в характера ще останат, но те ще бъдат отдадени на многообразието в дадена нация. Националната принадлежност и по-точно националното самосъзнание на индивида се формира изкуствено, а не е природен белег. Но нациите са продукт на историческото развитие. Тази двойственост прави проблемът за националната принадлежност, особено тук на Балканите, много сложен.

Тази сложна етническа картина създава сериозни проблеми при формирането на нациите и образуването на новите държави тук на Балканите. През хилядолетното общежителство нашите предци са живели и творили заедно и през Възраждането трябваше да се раздели общото наследство. Затова мъчително и трудно беше раждането на националните държавици на територията на Европейска Турция. Създаването на балканските държави стана с намесата на великите сили и рожбите носят белезите на техните интереси. Създадените малки държави не бяха добре исторически дефинирани. Техните ръководители страдаха от комплекс за малоценност. Този комплекс пораждаше в главите им мегаломански идеи за създаване на Велика Гърция, Велика България, Велика Сърбия, а напоследък и на Велика Албания. Бъдещото си величие те виждаха, и виждат, за сметка на Македония, защото, по стечение на историческите обстоятелства, тя и Албания останаха последни в рамките на Отоманската империя..

Знаейки максимата, че “народ без история няма бъдеще”, тези политически водачи направиха и правят всичко възможно да ни лишат, нас македонците, от история. Унищожават или крият археологически находки и документи, говорещи в полза на македонската национална история. Чрез фалшификации присвояват цели периоди от

нашето минало. На тази основа, преди 150-200 г., те започнаха да водят чужди на интересите на македонския народ национални пропаганди, за да отрежат корените на националната ни памет, да ни лишат от духовно единство. За целта те включиха най-мощният (по това време) пропаганден апарат - църквата (най-малко един път седмично попът говори пред цялото население.) и ръководеното от нея училище. На пропагандите се поддадоха значителни части от македонското население. Те вече не се чувстваха като принадлежащи към един и същи народ. Макар че нямаха проблем от езиково естество да контактуват, тези части от народа ни престанаха да се разбират помежду си. Нещо повече, започнаха взаимно да се преследват и изстребват. Липсата на македонска държавност пречеше на македонците да се противопоставят на равна основа на чуждите пропаганди. Многобройните опити на македонски патриоти да отстояват националния ни идентитет, да покажат истината за Македония пред света, не даваха необходимия ефект. Те нямаха финансова подкрепа. Гласът им почти не се чуваше. Липсваха мощните, държавно финансирани средства за масова информация.

Деформирайки историческите истини съседските ръководители натоваиха с шовинистичен емоционален заряд собствените си народи и части от македонския народ. Създадоха изкривена представа за етногенезиса, историята и желанията на македонците. Използвайки сложната история на Балканския полуостров, избирателно фиксирайки вниманието върху отделни периоди от миналото, с точни, изопачени и фалшифицирани факти, те убеждават собствените си народи и света, че Македония е съответно гръцка, българска, сръбска и т.н. И обикновените хора, чиито искрени чувства уважаваме, им вярват. Защото се спекулира с нещо свято - патриотичното чувство. Обикновеният грък вярва, че Македония е гръцка и винаги е била такава. Българинът вярва, че Македония е неделима част от България и откак свят светува все така е било. А редовия сърбин е убеден, че това е Южна Сърбия, така е било и не бива да бъде другояче. "Подобни националистически идеи от десетилетия сгъстяват атмосферата в кафенета, таверни, кафани и кръчми. Създават доморасли бабаити и насилници". В резултат на това, през последното столетие, балканските народи на няколко пъти се хващаха гуша за гуша, за да "си вземат" Македония. От тези войни страдаха всички, но най-много пострадаха македонците. Фронтовете, с всичките им жестоки последици, се водеха на македонска земя. Нарушено беше геополитическото, етническото и икономическото единство на нашия народ. Когато към края на Втората световна война на част от територията на Македония се създаде Македонска република и македонците получиха възможност да бранят историческото си наследство, то на нашите съседи не им остана нищо друго освен да твърдят, че македонските историци им отнемат миналото. Докато по-рано съседите ни спореха помежду си за нашата родина и взаимно се обвиняваха във фалшификация на историческата истина за Македония, сега всички те се нахвърлиха върху македонските историци и ги обвиняват в фалшификации. Разбира се, понеже делим трудно делимото, то във всички балкански истории има неистини.

Дали в българската история всичко е коректно?

В българската история, така както се поднася за изучаване в училищата, погледната критично, има много неистини и полуистини. Действителната българска история съвсем не е гердан от победоносни битки и патриотични дела на населението на тази земя в името на България, нито пък писаното от българските историци е еталон за честно и безкористно интерпретиране на историческите факти. Ако македонските и други комшийски историци си поставят за цел да издадат книги озаглавени "X-те лъжи на българщината", не биха били особено затруднени. Това може да бъде показано с няколко примера.

Лъжа първа: Славяно-българското братство и федерирането между тюрко-българите водени от Аспарух (Испер) и седемте славянски племена. Българските историци искат да ни внушат, че в основата на средновековната Българска държава лежи доброволен съюз между славяни и тюрко-българи. Като чете човек български писания, за това, как се съюзили наричаните днес “прабългари” със славяните, как в онези жестоки времена се установили братски отношения помежду им (племена коренно различни в езиково отношение, по физически облик и религиозни вярвания), очите му се насълзават от умиление. Но това тюрко-славянско братство не се потвърждава от исторически факти. В хрониката на патриарх Никифор пише, че “Те (българите) покорили славяните”, а в хрониката на Теофан Изповедник, че покорените седем славянски племена били принудени да плащат на българите данък [Виж. ГИБИ, Т.Ш. С., 1960, с. 297 и 264]. Йоан Екзарх нарича българските боляри и управляващи “насилници славянски”. Киевски летописец също пише: “...рекоми Българе и седоша по Дунаеви, и насильнициы словеном быша” [Державин, Н.С. История на България. Том I, с.213]. Не е известно също славяни да са заемали отговорни постове в управлението на Първата българска държава. Тюрко-българите са самовластни господари. На това мнение е и академик Б. Ристовски, който пише, че от сериозните исторически извори не се потвърждава наличието на съюз между “турано-българите” и славяните [Ристовски, Б. Македонија и македонската нација. Скопје, 1995]. Но ако сериозните извори не потвърждават наличието на такъв съюз, то потвърждават, че славянските племена Ободрити и Браничевци (населяващи Тимошко), по времето на хан Омуртаг, се обърнали към владетеля на Франкската държава Людовик Благочестиви с молба да ги приеме под своята власт, за да не са под българско робство. [Виж. И. Снегаров. Християнството в България преди покръстването на княза Бориса. С., Годишник на Духовната академия, 1956, с.218]. А ето и един български документ от онова време: “Хан Омуртаг преведе войската си срещу гърците и славяните, за да свали от трона гръцкия император, ... да смаже славяните и те да не могат да се освестят докато го има слънцето и тече река Тича” [Бешевлиев, Веселин. Към прабългарските надписи. София, Печатница “Художник”, 1927]. Как ви хармонира читателю, установеното славяно-българско братство с надписа на хан Омуртаг? Как ви се струват твърдения в учебниците по история за българските училища, като това: “България първата славянска държава”? Могат да се приведат и други факти потвърждаващи робското положение на славяните в Първата българска държава. При една кървава разправа, около 763 г., между тюрко-българските властващи родове, много славяни (според патриарх Никофор 208,000) напускат българската държава и с позволение на Константин V Копроним, се заселват в м. Азия, областта Витания, около р.Артана [Ташкавски, Драган. Кон етногенезата на македонскиот народ, Скорје,1973, с.37-38].

Разглежданата фалшификация не е самоцелна. На базата на нея по-нататък българските историци ще считат за българи, както славяните в източна Сърбия, Албания, Македония, Гърция, Тракия, Мала Азия и т.н., така и гагаузите в Молдова и наследниците на тюрко-татарските заселници около Волга. Мислещият човек може да се удивлява на твърдението, че покрай Волга живеят 20 милиона българи, но в днешна България има учени, които тава го твърдят. Съпоставете кое да е определение за нацията, със ситуацията България, български народ и татарите край Волга, като език, обичаи, физически облик, обща територия и т.н. и нормалният човек едва ли ще намери много общи белези, формиращи нацията. Това не пречи на бившия български президент Ж. Желев да защитава пред руските власти българите край Волга и да се ядосва, че руските власти ги считат за татари [Желев, Ж. В голямата политика, 1998]. Разбира се ние се отнасяме с уважение към националните чувства на татарите към Волга и щом те се чувстват българи нека бъдат такива.

Но не е само това. “Славизирайки” тюрко-българите българските историци ще представят завоеванията на тюркските ханове като стремеж за обединяване на българското племе(?!), макар че фактите говорят друго. Хан Крум победил византийския император Никифор през 811 г. и завоювал земи на юг от Стара планина. Същата година “хан Крум опустошил Северна Македония и отвел много славяни и гърци в робство” [Энциклопедический словарь Брокгауз - Ефрон. Т.ХVIII. С. Петербург, 1896, с.416. Цит. по К. Георгиев, Филетизъм или проклятие, София, 1995].

Във връзка с казаното до тук трябва да споменем още едно хитруване в българската история – избягва се да се говори върху въпроса какво е станало със старото население на север от Стара планина. Това население - власите - преди това е било романизирано и гърцизирано и негови представители живеят и до днес по тези места. Никой не говори как това население беше денационализирано в по-ново време. Как насилствено са рязани, от българските власти, дългите ризи, които те носеха като национален белег. Как им сменяха имената в официалните документи (Флориан ставаше Цветан и т.н.)

Лъжа втора: Хомогенизирането на тюрко-българите и славяните като един народ. В ново време българските историци сътвориха мита за славизация на тюрко-българите, но това не отговаря изцяло на историческата истина. Техни наследници най-вероятно са гагаузите и турците (гаджали, казълбаши и тези от Тузлука) в Североизточна България, без да се отрича известна славизация на тюрки и тюркизация на славяни. Ако човек погледне етнографската карта на Лежан от 1861 г., не може да не му направи впечатление, че цялата територия от устието на Дунав до Русе и на юг до Бургас, т.е. там където се настаняха тюрко-българите през 7 в., е дадена като плътно населена с турци. Първото официално преброяване на населението на България през 1880 г. показва, че в тези региони турски говорещото население е преобладаващо, а имало и места, където славофонно население въобще нямало. Ето данните от това преброяване: турското население в Шуменска околия е 70%; в Ески Джумайска – 76%; в Осман Пазарска (Гърговишка) – 87%; в Ал. Кандарска – 90%; в Курт Бунарска – 94%; в Новопазарска – 71%; в Ново Селска – 75%; в Преславска – 59%; Тутраканска – 66%; в Добричка – 64%; Провадийска – 75%; Поповска – 70%; в Разградска – 69%; Силистренска – 57% и т.н. Тук не са отчетени гагаузите-християни. Като такива, при преброяването, са се декларирали 20,000 човека. Освен това преброяването е станало след Руско-турската война от 1877-78г., когато вълни от турско население се изсели към Цариград и Мала Азия. Ще отбележим още, че след Руско-турската война от 1828 г. голяма маса гагаузи напускат тези крайща, след изтеглянето на руските войски и се заселват в Бесарабия, Украйна, Узбекистан. Трудно би могло да се намери друго обяснение за такова масово заселване на турци, само в този ъгъл на Балканите. В българската историческа литература можете да намерите “обяснения” на този феномен. Един твърди, че това са турци заселени там от Византия и даже не се съобразява, че в посочения от него период, там е Калоянова България и византийските власти не могат да заселват свои пленници. Други пък твърдят, че това са турци заселени по време на отоманското владичество. Когато трябва да обяснят как са се появили гагаузите (говорещи турски, но изповядващи православно християнство) по тези земи, те казват, че това са турци приели християнството. Тези автори съвсем не са наясно, че ако някои мюсюлманин възприеме християнството, то в съответствие с мюсюлманската традиция главата на семейството се убива, а жената и децата се продават в робство.

Иречек мисли, че гагаузите са потомци на куманите. Туркологът Д. Гаджалов, на базата на лингвистични проучвания, счита, че турците и гагаузите са турци, тъй като няма съществена разлика между техния говор и този на турците от Турция. Това твърдение

обаче беше отхвърлено от руски турколози (Н.К.Димитриев, Н.А.Баскаков, Л.А.Покровская и др.).

Българските историци и етнологичари от девет дерета вода докарват за да докажат, че гагаузите и турците в Североизточна България не са потомци на тюрко-българите, защото последните са славизирани. Хубаво, но къде са отишли славизираните тюрко-българи от тези места? Как на тяхно място се заселиха турците? Защо, живелият 9 години в Провадия през XVI в., добровничанин П. Гьоргич счита тамошните турци за остатъци от Аспаруховите българи? Защо сред гаджалите Шкорпил намери предания, че са дошли от другата страна на Дунав, от Русия и превзели Добруджа, Делиорман и Шуменското поле и владели този регион дълго време; след това дошли гърците, а по тях турците. Между тях се предава, че построили крепостта Абоба и докарали течаша вода с водопровод? (Д.Ташковски, Кон етногенезата..., с.80). Господа това са факти от историческото съзнание на този народ!

Има и български автори, които с научни аргументи защитават тезата за прабългарския произход на турците и гагаузите в посочения по-горе регион. (Виж. Страшимир Димитров. Някои проблеми на етническите и ислямизационно-асимилаторските процеси в българските земи през XV-XVIII в. Тази статия е включена в издаден от БАН труд "Проблеми на развитието на българската народност и нация, София, издателство на БАН, 1988). В България винаги е имало поддръжници на това мнение. През турско такива са д-р Чомаков, Г. Кръстевич, И. Касабов, големият реформатор Митхад Паша. На тази база някои от тях искат съвместна турско-българска държава. По-късно тази идея се споделя от автори, като братя Шкорпил, Л. Милетич, П. Оджакчиев, Г. Занетов, Н. Начов и др.

Лъжа трета: Цар Борис I покръсти македонските славяни.

Още с идването на славяните до границата на Византия християнството прониква сред тях "посредством напусналите военната ромейска служба наемни войници славяне, както и чрез завърналите се пленници, що били прекарвали повече време като християне във Византия. Надгробният каменен надпис на славянина Хилбуда (починал 534), войвода при Юстиниана, показва, че покойният, убит от съотечествениците си на Дунава, е бил християнин, раб Божи" [Иванов, Йордан. Северна Македония. Исторически издирвания. 1906, с.61]. Християнизирването на славяните посредством военната служба продължило и след заселването им на Балканите. По времето на Юстиниан II Риномет (685-711 г.) в императорската войска имало над 30,000 славяни. Попаднали сред войници-християни и византийска градска среда, те възприемали християнството. Завръщайки се по родните места, ставали негови проповедници [Динков, К. История на Българската църква (Четива). Редакция "Духовно възраждане". Враца, с.26].

Припомняме, че сам апостол Павел покръсти първите християни в Македония. Заселвайки се в християнска страна славяните попаднали под мощното влияние на старите християнски центрове Солун, Филипи, Бер, Охрид, Никополис, Скопие и др. Сред новите заселници вероятно са изпращани и нарочни проповедници. Основание за подобно предположение ни дава т.н. "Солунска легенда", според която проповедникът Кирил от Кападокия заминал за Щипско, за да проповяда християнството. Освен това Константин Багренородни съобщава, че император Ираклий (610-641 г.) изпратил сред сърбите свещеници от Рим [История Югославии. Под ред. А.Г.Бокшенина, Москва, Издателство Академии наук СССР, 1963, с.63]. "Славянските колонисти трябвало лека-полека да приемат религията на своите съседи християне, всред които живеели; пък от

друга страна, при строгите заповеди на Юстиниана против неверниците и еретиците, немислима била друга вяра пред християнската. Право е, казва императорът в своя кодекс, да се отнемат земните блага на тези, които не почитат истиннаго Бога” [Иванов, Йордан, цит. дело]. Християнизацията не е резултат само на духовния натиск над славяните, тя се дължи и на стремежа им към привилегированото положение на християните в страната. Да си християнин тогава е аналогично да си член на управляваща партия днес. Християнинът е стопроцентов ромей. Не бива да се пренебрегва и привлекателността на много по-високия културен уровень на християните, пищните им, наситени с рафинирана символика, религиозни обряди. А езическата религия на славяните нямала развит култ [Динков, К. История на Българската църква (Четива). Редакция “Духовно възраждане”. Враца, с.26].

Лъжа четвърта: Кирил и Методи били българи. В българската историческа литература ще намерите, че даже Горазд бил българин, макар че той е роден във Великоморавия. А писателят Слав Караславов написа разказ в който пише, че на Методи му умирали децата защото воювал срещу своите братя българите. Тук няма да се спираме подоробно на тази лъжа тъй като тя се разглежда и по-долу.

Лъжа пета: Ние премахнахме догмата за триезичието. Има се предвид догмата, че Свещеното писание може да се пише и чете само на еврейски, гръцки и латински. Та, внушава ни се, че тази догма била отстранена от Първото българско царство. Това можете да го прочетете писано в български книги, вестници, списания. По телевизията ще излезе мастит професор да ви го “обясни” как е станало. Ето фактите. Византия не се е придържала към тази догма. Византийците са спомогнали Библията да се преведе на арменски, коптски и т.н.

През 862 г. великоморавският княз Ростислав изпраща делегация, начело със сина си Светополк, при Византийския император Михаил III и патриарх Фотий, за да иска помощ срещу германо-българския съюз (склучен същата година) и за организиране на богослужение на славянски език в Моравската църква, където служели главно немски свещеници. За византийските управляващи това е изгодно и те изпращат Кирил и Методи, заедно с техни ученици да въведат богослужение на славянски. Братята се захващат за работа. В църквите на Великоморавия започва служене на славянски. От това са недоволни немските свещеници. Те обвиняват Кирил и Методи пред папата, че изневеряват на християнското учение, като го проповядват на не “свещен” език. За свещени, от тях, са считани еврейски, гръцки и латински. Папа Адриан II ги повиква в Рим, за да обяснят учението си. Те отиват, обясняват и Адриан II одобрява тяхното учение. Ако тук се вижда някъде българско участие, то е в антиморавския съюз с германците, но не и в премахването на цитираната догма.

Лъжа шеста: В 971 г. Византия заграби български земи. Ако навсякъде мерят с един и същи аршин, българските историци е разумно да си зададат въпроса: Кои земи е заграбила Византия? Та тези земи бяха византийски (290 г.) преди да станат тюрко-български и правилно е да се казва: Византия възвърна суверенитета си на свои по-раншни територии. Турците владяха 500 години българските земи. Българският народ беше забравил, че е имал държава и българите се срамуваха да се нарекат българи [Вж. Обръщението на Паисий “О, неразумни поради что се срамиш ...”] и същите историци пишат, че българите си освободили земите. Припомняме, че преди освобождението на България, считащите се за турци на нейна територия са повече от считащите се за българи [вж. Грачев, В. П. (АН СССР). Балканские владения Османской империи на рубеже XVIII-XIX вв. М., Наука, 1990, с.9] (Нашето мнение е, че дадена земя е на този, който се е родил

там. Завоеватели са само това поколение, което я завоюва с оръжие. Техните наследници не носят вина.)

Лъжа седма: Българската църква запази българщината през вековете. Когато България е под робство, такава църква няма, а именно тогава тя е нужна да пази българщината. Така е и когато пада под византийско и под турско робство. И в двата случая Българската патриаршия престава да съществува. По-скоро може да се твърди, че създадената (1870) г., с усилията на Русия, Българска екзархия създаде българския народ. Защото дългогодишния френски консул в Солун Г. Кузинери твърди: “Българите държат да се наричат гърци...” [Вж. Стоян Новаковић. Балканска питања.1886-1905. Београд, 1906]. Руският историк от миналия век Г. Голубинский пише: “Историята на българския народ... от времето на турското иго представлява... тъжна история на ревностните усилия на така наречената висша част на този народ (тази част, която в по-просветените страни се нарича интелигенция) да отхвърли от себе си станалата празна дума българска националност и да придобие гръцка националност, или другояче казано да прероди себе си в гърци. Не можем да кажем бързо или бавно е вървяло това прераждане, но... към 30-те години на настоящото столетие (19 в.), то е било цялостно. ... Не останал буквално нито един българин, който би искал да съзнае и признава себе си за българин, а не за елин и който би желал да говори и да се моли на своя роден език, а не на гръцки” [Георгиев, Коста. Филетизъм или проклятие, София, 1995, с.50-51]. Това се признава и от български автори. В. Друмев пише: “И взехме ние да се учим на гръцки, да говорим по гръцки, да наричаме себе си гърци. И досега има между нас почитани българи, които се гърчечат, които хортуват... на гръцки, които мразят българите”.

Лъжа осма: Здравите корени на българщината. Как да си обясним тези здрави корени на българщината, когато Паисий ни казва, че българите са се срамували да се наричат българи? А това явление, както беше показано малко по-напред, се потвърждава и от други автори. Как да си обясним факта, че българският народ в миналото е пазил костите (мощите) на един сръбски крал завоевател на български земи, че му е построил храм в центъра на днешната си столица и го е нарекъл “Свети Крал”? Зная, че българските историци ще намерят отговор в духа, че са пазили мощите на един християнски владетел. Но ако това е така, защо в ново време името на споменатия храм беше сменено на “Света Неделя” и защо толкова малко хора в София и България знаят чии мощи се пазят в храма.

Можем да подчертаем също почитта, която българите в миналото са изпитвали към Св. Константин и Елена, владетели на омразната, според днешните историци, Византия.

Все в тази връзка, да си зададем още въпроса: защо в миналото в българския фолклор имаше толкова много песни, приказки и легенди за Крали Марко, а почти нищо за българските царе. Разбира се има една песен: “Откога са мила моя майко ...”, но вероятно знаете, че тя е спорна. Защото в Македония, тя е пята, а в Егейска Македония и сега се пее, за Александър Велики.

Лъжа девета: Родопските славофонни мохамедани най-чистите българи, съхранили българските си черти във физическия си облик и езика.

Питаме се кога родопското население стана българско? Средновековната българска държава, през преобладаващата част от своето съществуване, владееше земите на север от Стара планина и на север от Дунава, както и земите на днешна Сърбия. Ако тогава е формиран българският народ, защо румънците и сърбите не са българи, а българи се оказаха родопските славофонни мюсюлмани, които са били столетия в пределите на

Византия и едва ли се събират няколко десетилетия в рамките на средновековната българската държава? При това духовния (асимилационния) потенциал на Византия е несравним с този на България. Да припомним също, че именно тях хан Омуртаг искаше “да смаже славяните и те да не могат да се осветят докато го има слънцето и тече река Тича”. А в ново време те станаха най-чисти българи?! Те просто са запазили славянските си белези, както по време на Византийската, така и по време на Отоманската империя.

Във връзка със славофонните мюсюлмани в български исторически писания битува още една лъжа. Когато българските шовинисти искат да докажат, че славофонните мюсюлмани са били християни показват, че по тези места по-рано е имало християнски черкви. В гр. Якоруда показват разкопките на храм от 6 в. Когато обаче българските историци искат да докажат, че македонците са българи, твърдят, че населението в Македония е покръстено по времето на княз Борис. А както се знае княз Борис е покръствал през 9 в., т.е. пишещите не се съобразяват, че от тези две твърдения едното не може да бъде вярно.

Лъжа десета: Насилственото потурчване на славофонните мюсюлмани на територията на днешна България. Можем да считаме за насилствено потурчени еничерите, както и пленяваните християни, които са се потурчвали за да се освободят от пленничество. Тези мюсюлмани обаче не са в Родопите или в Ловешко. Може да е упражнявано насилие от страна на потурчените спрямо християните, но основната част са се потурчили заради привилегии, или от омраза към радикалното християнството от християнски сектанти, като богомили, павликяни и др.

В ново време в България много македонци, македоно-румъни, власи, помаци и даже турци и гърци се побългариха заради привилегии. Но вие да виждате някъде да пише в българската историческа литература, че тези хора са станали насила българи? Нещо повече. По време на Втората световна война между фашистка Германия и нейния съюзник България има спогодба, пленените от германците, като югославски и гръцки войници, македонци, ако се декларират като българи да бъдат освобождавани от плен. Днес това не само, че не се осъжда в България като насилие над македонците, но шовинисти го използват като доказателство, че македонците винаги са се чувствали българи! Мюсюлманизираните се турски пленници са потурчени насила, а македонците, немски пленници, деклариралите се като българи “свободно” са изявили своята национална принадлежност?! Наука чоджум! Академична наука!?

Лъжа единайсета: Тежкото положение на българския народ под византийско и турско робство. При всяка власт и при всяка държава някои са благоденствали, а други са потискани. Така е било във Византия, в Османската империя, в България. Ако в средновековна България е било така добре как да си обясним, че само през 924 г., при управлението на Симеон I, 25,000 човека са напуснали България и са избягали във Византия? Споменахме за други 208,000 славяни-бежанци от България. В Османската империя за периода от 1453 до 1617 г. от 47 велики везири 30 били помохамеданчени християни или от помохамеданчени семейства, 13 били мохамедани, но не от турския етнос и само 4 били с турски произход. Да си християнин във Византия и мюсюлманин в Отоманската империя е било равносилно да се член на БКП в тоталитарно време. Даже нещо повече. В България през комунистическо време около една четвърт от населението бяха мохамедани (турци, славофонни мюсюлмани и роми-мюсюлмани). Някои от тях бяха членове на БКП. Би следвало всеки четвърти министър-председател, министър, генерал и т.н. да бъде мюсюлманин. Я ми покажете поне един. Такова е положението и днес. В това отношение Византия и султанска Турция са били по-демократични. По-различно е

положението с македонците и власите. Представители от тези малцинства ако се българеят могат да получат постове във властта. Примери могат да се дадат много. България имаше един главен прокурор от известна македонска фамилия, който, ако не беше се българеел едва ли биха го поставили на този пост. През комунистическо време имаше македонци министри и министър-председатели, но никой от тях не защитаваше македонската кауза. Имаше случай, когато в зависимост от това каква е политиката на БКП в момента по македонския въпрос, един и същи човек от македонец ставаше българин и обратно. Но имаше македонци, които държаха на своята националност и при смяна на политиката по македонския въпрос, всички те бяха снети от партийни и административни постове. А някои отидоха по затворите заради македонската си националност. Примери колкото искате. А тези, които искат нека проверят, днес, в “демократична” България, каква част от членовете и симпатизантите на ОМО “Илинден” са безработни.

Има и исторически документи, които показват, че българите са живеели добре при султана. Както ще видим по-долу, те изпращат поздравителен адрес подписан от много българи, с който искат да си останат под властта на султана.

Лъжа дванайсета: Възрожденският патриотизъм, възрожденска самоотверженост, възрожденска чистота на помислите. Тези епитети се отнасят към водачите на българското възраждане. Много от тях в действителност го заслужават. Но една значителна част от българските възрожденци са със съмнителни човешки достойнства. Да вземем Петко Славейков. Я разкажете на българските ученици, че католическата пропаганда, поддържана от Австрия, Франция и полските емигранти в Турция, регистрира значителни успехи през периода 1860/61 г. Българинът Йосиф Соколски, е ръкоположен (2.04.1861 г.) от папата за Български епископ и Папски наместник. Всички неприятели на Русия (поляци, западноевропейци, турци) се радвали, че славяните в Турция стават католици и Русия ще изгуби своето влияние сред тях. По ходатайство на Чайковски (Садък паша) в Цариград и княз Чарторийски в Париж (и двамата поляци-емигранти, участници в борбите на полския народ срещу руското робство), Наполеон III подарил на новата църква 10 златни и 10 сребърни потири. Русите виждат, че губят позиция на Балканите. Тогава по поръчение на руския посланик в Цариград Лобанов-Ростовски, Славейков, стар познат на Соколски, отива при него и го излъгва, че целият български народ приема унията и го избират за Патриарх. За целта 30 души представители са дошли от България. Чакат го събрани в Боюк-дере. Соколски само трябва да си вземе грамотата от папата и берата от султана, за да се прочетат на събранието. Той ги взема. Качват го на лодка, приготвена от руското посолство. Вместо в Боюк-дере, тя го закарва на руски параход, приготвен от Найден Геров, руски консул в Пловдив и други българи, руски възпитаници (по-точно агенти на руския царизъм) и български възрожденци. Соколски е откаран и задържан насила в Одеса (6 юни, 1861 г.). Това стреснало българските унии и те се отказали от католицизма. Обяснете на учениците, че ако българските възрожденци Славейков, Н. Геров и др. не бяха направили това, днес българите щеше да са свързани повече със Западна Европа отколкото с Русия и България нямаше да е на това дередже. Тогава ще видите авторитета на тези възрожденци в очите на днешната младеж.

А какво да кажем за подписите събрани от българските възрожденци: д-р Чомаков, Н. Михайловски, Доростолско-Червенския митрополит Григорий и др. и изпратени като “адрес” до Султана, че са против решението на Цариградската конференция (1876 г.), на която било решено да се даде свобода на християнското население на Балканите на изток от Сърбия. В този адрес те заявяват, че са доволни от турското управление и не признават решението на конференцията.

Лъжа тринайсета: “200,000 руски войници паднаха за освобождението на България”. Отдавайки заслужена почит на падналите руски войници, трябва да отбележим, че жертвите не са 200,000, и че са паднали за руските имперски интереси. Цялата руска армия воюваща на Балканския полуостров не е наброявала 200,000 души. По някакъв повод го казал Васил Коларов и историците го повтаряха до безкрай.

Лъжа четиринайсета: Българският народ (респективно българските власти, цар Борис III, Тодор Живков, българските комунисти и т.н.) спаси(ха) евреите в България по време на Втората световна война. Най-после тези полуистини и чисти лъжи бяха правилно представени пред света, благодарение на усилията на останалите живи македонски евреи и техни наследници, които не можаха да търпят паметна плоча на царя-убиец на техните близки, да бъде в Ерусалим. България може да се гордее с позицията на Св.Синод и владиците (най-вече на Кирил Пловдивски), на Пешев, но не и с тази на царя. Той е бил на друго мнение. Ето какво пише в дневника на Б. Филов: “Царят направи много хубаво подробно изложение по еврейския въпрос, като изтъкна, че той не е само наш, но и общоевропейски... Изобщо по еврейския въпрос ние бяхме в настъпление и владиците трябваше да се защитават”. Царят обяснил “на светите отци какви пакости нанася спекулативният дух на световното еврейство на човечеството изобщо” [Йовков, Иван. Хроника на едно царуване. Университетско издателство “Климент Охридски”, 1991, стр.337]. Трябва да отбележим още, че българските евреи бяха нищожна част (само 48,000) от 11-те милиона европейски евреи и Хитлер не започна с тях. Германските власти и по-специално Външното министерство на Райха нарежда чак на 16 октомври 1942 г. на своята легация в София да задвижи работата по еврейския въпрос. Започва подготовката за транспортиране на българските евреи. През първия етап да се транспортират евреите от Македония. Те (11,343 души) са депортирани на 11 март 1943 г. До този момент има само отделни изказвания от страна на някои политици и общественици срещу депортирането. Никакви по-организирани протести няма. Нещо повече. Битолските евреи, изплашени от ширещите се слухове за тяхното депортиране, отиват при българския владика Филарет да го молят за защита. Владиката тържествено им обещава, че няма да позволи нищо да им се случи. Той гарантира това. Делегацията излиза развеселена. В 2 часа, същата нощ, градът е блокиран и на сутринта над 3000 битолски евреи са закарани на ж.п. гарата и депортирани. Няколко стотин млади евреи се готвели за бягство, но успокоени от владиката останали в града, за да намерят смъртта си в лагера “Треблинка”.

Ще припомним, че: през ноември 1942 г. корпусът на фелдмаршал Ромел е разгромен от британците край ж.п. гара Ел Алмейн; през януари 1943 г. Чърчил и Рузвелт на среща в Казабланка решават да се отвори втори фронт в Европа, който ако е на Балканите, то България ще се окаже в центъра на военните действия и ще се повторят резултатите от Първата световна война; на тази среща Чърчил заявява, че поведението на неприятелските страни към техните еврейски малцинства ще се има предвид, когато се определя съдбата на неприятелите [Абрамович, Арон. Спасяването на българските евреи и цар Борис III. Сп. Международни отношения, бр.6, 2000, стр.99-114]; на 2 февруари 1943 г. Червената армия пленява над 300,000 немски бойци, начело с фелдмаршал Паулус край Сталинград. Това е решителна победа и много хора вече не вярват в непобедимостта на немската армия. Отгласи от цитираните събития достигат и до България и много българи започват да мислят какво ще стане с тях и България след края на войната. Това личи и от изложението на софийския митрополит Стефан, прочетено пред Св.Синод на 02.04.1943 г.: “Ако Църквата не се намеси да защити тия нещастни люде (евреите, б.м.) ... един ден добродушният ни народ ще изпитва срам, а може би и други несгоди”. [Йовков, Иван, цит. дело].

Сваляме шапка, в знак на почит, пред онези българи, като пловдивския митрополит Кирил, Пешев и др., които от чисто човешки подбуди, застанаха на страната на евреите. Така те забавиха депортирането, което се оказва спасяващо за българските евреи.

Ще завършим тази лажа с думите на българския публицист Димитри Иванов: "... Нали все някой е спасил българските евреи! Кой?... Нито народът (никой не го питаше, както и сега), нито парламентаристите, нито църквата, макар че имат заслуга. Спаси ги големият страх на царя и царедворците. След Сталинградската битка ... те видяха накъде вървят нещата и се уплашиха. Евреите трябва да издигнат паметник на страха ..." [цит. по Арон Абрамович, Скици из битието на Кобургите].

Лъжа петнайсети: Българските партизани, подпомогнати от Червената армия, събориха старата власт и установиха народно-демократична власт в България. Деветосептемврийското антифашистко народно въстание събаря монархо-фашистката диктатура и установява народно-демократична власт. Такива неща се пишеха в недалечно минало в българската историческа литература. В тези твърдения истината е толкова малко и лъжата толкова много, но никой от българските историци, в това число и радетелят за историческата истина Б. Димитров, не само, че не ги опровергаваха, но ревностно поддържаха тези лъжи. Мога да дам примери, че редица партизански отряди слизат по градовете на втория или третия ден, след като вече властта е в ръцете на Отечествения фронт.

Тази лъжа, след свалянето на тоталитарната власт, вече не се пише в учебниците по история, но това показва нездравите основи на българската историческа наука, която се променя в зависимост от това кой е на власт. Същите професори, получили научните си звания и степени в тоталитарна България, сега пишат точно обратно. Може ли да се каже къде е истината?

Погледнете критично българските учебници по история и вие ще видите многобройни некоректни твърдения. Ето някои оспорими факти: "Родолюбивите боляри, братята Асен и Петър, оглавили въстанието на българите през 1185 г." В същото време, братът на тези родолюбиви българи, цар Калоян, пише на Римския папа: "Аз произхождам от стар романски род".

А какво да кажем, че само допреди 12-15 години мастити български професори "аргументирано доказваха", че турците в цяла днешна България са си българи. На базата на тези "доказателства", беше организиран "възродителен процес" и възвърнати българските имена на турците в България.

Чисти лъжи, басни, измислици, полуистини има много. Съмнително е преданието, което учителите разказват на учениците по "Родинознание", че Кубрат събрал синовете си и ги накарал да счупят сноп пръчки..., защото това е старо източно предание и се среща в историческото наследство и на други народи. Още повече, че Кубрат не ни показва пример на мъдър политик, който приживе да определи свой наследник, та държавата му да остане цяла и да се разраства. Писания от рода на това, че Алфоносо д'Охеда е българин, че Наполеон Бонапарт има български корен, че Христос, на кръста, говорел на български и други подобни оставяме без коментар. На много места се говори, че в България е направено нещо за първи път. Въстанието на Ивайло, според някои е първото антифеодално въстание, Септемврийското въстание 1923 г. беше до неотдавна, според българските историци, първото антифашистко въстание. Сега вече не е антифашистко, защото в България нямало фашизъм. Онази власт прати евреите от Македония в

концентрационни лагери, както и Хитлер. Имаше подобни закони, напр. ЗЗД, както Хитлер. Съюзници ѝ бяха Хитлер и Мусолини, но тя за част от днешните историци не е фашистка.

Тук му е местото да се каже, че народите имат нужда от митовете, които историята създава. Изтъквайки горните неточности и изопачавания в българската история, нашата цел е само да покажем, че българските историци не са света вода ненапита, че не са били безкористни при писането на собствената си история. Докато митовете не пречат на други народи те са полезни, защото създават национално самочувствие. А балканските народи, в това число и българският, имат нужда от него. Ние, македонците, много искаме да подчертаваме достойнствата на българския народ, които той, както и другите балкански народи, притежава. Да славим неговите национални герои. Искаме да насаждаме взаимно уважение между балканските народи. Но кажете как, когато от страна на съседските ни историци, с незначителни изключения, върху милеещите за Македония македонци се излива само помя.

Липсата на възможност за експериментална проверка и затруднената логична и документална проверка на някои исторически твърдения, създават основа за спорове. Тези спорове, ако не се водят толерантно, с уважение към опонента, носят само вреди и омрази.

Относно “лъжите” на македонизма

Да започнем с десетте лъжи на македонизма според Б. Димитров.

“Лъжа първа: Съвременна Македония и македонския народ – наследници на антична Македония и античните македонци.

Историческата наука отдавна е установила, че античните македонци са племе от гръцката етническа общност, чиято територия е била до IV в пр. Хр. в днешна Северна Гърция. Във Вардарска Македония са живели траки и илири. Държавицата им е с монархическа форма на управление, а владетелите и аристокрацията им с гръцки имена ...”. Ето това твърди маститият историк, категорично, с апломб, така както му подхожда на дипломите, на научните звания и степени. Такива категорични твърдения, ако човек ги чуе от неук шовинист в селска кръчма може и да ги прости.

Във Вардарска Македония никога не са живели траки. Там са живели старите македонци в южната част и пеоните в северната ѝ част. Има историци, които считат, че илирите, пеоните, дарданите, траките и македоните са били родствени племена.

Македонските историци бяха под влияние на панславизма, в югославския му вариант, и никъде, в историята за широката читателска публика, не се твърди, че днешните македонци са потомци на античните. Напротив, пише, че от античните македонци е останало само името, а днешните македонци са наследници на славяните, заселили се там през ранното Средновековие. Друг е въпросът дали това е пълната историческа истина. Правейки преглед на македонската историография немският историк Stefan Troebst пише, че македонските историци “считат за първа изразна форма на македонската държавност ... Самоиловата държавност” (Stefan Troebst. Die bulgarisch-jugoslawische Kontroverse um Makedonien 1967-1982. Südost-Institut, München-Oldenbourg, 1983)

Твърдението “историческата наука отдавна е установила, че античните македонци са гръцко племе”, също не издържа критика. В действителност по този въпрос има уважавани историци, които твърдят, че античните македонци са народ различен от

елините, и други, които твърдят, че македонците са елини. Измежду първите има много уважавани български историци, лингвисти и други интелектуалци. Можем да споменем имената на Гаврил Кацаров, Йордан Иванов, В. Бешевлиев, Иван Богданов и др. Много са чуждестранните историци и лингвисти, които защитават това мнение, като К.О.Мюлер, J. Kaerst, W. Fellmann, E. Borza, E. Badian, P. Green, A.B. Bosworth, M. Grant, F.A. Reed, D.G. Hogarth, P. Jouguet и др. От езиковедите особено много тежи мнението на големия немски славист Макс Фасмер. Аргументирано тази теза се защитава от проф. Наде Проева.

Най-ревностни привърженици на елинския произход на античните македонци са гръцките историци. Един от най-аргументираните защитници на това мнение в миналото е Г.Н. Хадзидакис. Той използва за доказателствата си легендите, достоверни исторически факти и езиковедски аргументи. Но неговите твърдения бяха аргументирано опровергани и от цитираните по-горе български историци Г.Кацаров и В.Бешевлиев. Има и чуждестранни учени защитници на тезата за еленския произход на македонците, като най-често това са приятели на Гърция. А като знаем балканските нрави, можем да очакваме, че някои от тях са били и материално заинтересовани за да подкрепят гръцките претенции към историческото наследство на античните македонци.

Но да погледнем по-отблизо историческите факти.

За произхода на населението на Балканския полуостров съществуват различни теории. Според една от тях това население е дошло от север на няколко вълни през II и I хил. пр. Хр. и изтласкало старите жители оттук. Според друга - населението е тук още от времето на неолита - VII-V хил. пр. Хр. Третата теория счита, че населението се е получило от смесването на старото тукашно население и дошли през II-то и I-то хил. пр. Хр. племена. В края на II-то и началото на I-то хил. пр. Хр. На Балканите се формират няколко народности групи: Илирийската - в западната част на полуострова; Тракийската - включваща племена обитаващи днешна Тракия; Дардано-пеонската - включваща племена населяващи дн. Южна Сърбия и Северна Македония; Македонската - включваща племената населяващи днешна Средна, Южна и Югозападна Македония (и Епир); Елинската - включваща племената населяващи земите на юг от Олимп.

Съществуват различни версии за произхода на македонската народностна група. Някои от специалистите по антична история считат, че племената формирали тази група са дошли от север. Други считат, че тези племена са дошли от епирските планини и са дорийско-епирски субстрат. Трети са на мнение, че произхода им е илирийски. Четвърти, че са смес от илири, фриги, траки. Пети считат че са дошли от юг и имат елинско потекло и т.н. Независимо от къде са дошли, но тази народностна група е формирана и получила името си тук в Македония. Според една от версиите - считаме я за най-правдоподобната - съществувало е племе македонци (македони), населявало Югозападна Македония. Те покоряват други съседни и сродни на тях племена и така създават основата на македонския народ. В тази основа влизат също остатъци от най-старото познато население на нашите земи - фригите (бригите), пеласгите и хетите. Наименованието Пелагония се счита, че произлиза от името на пеласгите. Фригийският компонент изглежда е значителен. Това се потвърждава от: близостта на част от запазените старомакедонски глоси със старофригийския език; писаното от античните историци, че Александър Велики е разговарял с фригите без преводач; островърхата шапка, носена от македонци и фригийци, известна като фригийска. Ще отбележим, че фригите са населявали земите между Струма и Вардар. Според Е. Петрова бригите (Фригите) са населявали 3. Македония и по-специално земите около Охридското езеро и влизат в етногенезиса на

много балкански племена. Това се внушава и от легендата за възникване на македонската царска династия, където се казва, че цар Пердика с братята си се установил близо до градините принадлежали на цар Мидас (фригийски цар). Счита се, че фригите напускат Балканите и се заселват в Централна Мала Азия [Хронологична енциклопедия на света. Том I. В. Търново, изд. "ЕЛИПС", 1994, с.437]. Те са на относително високо културно ниво. "В науката все още се спори дали фригийците са заимствали азбучното писмо от гърците или е обратно. По-вероятно е, че фригийците самостоятелно се запознават с финикийската азбука и я обогатяват, като ... създават знаци и за гласните звуци. Това тяхно изобретение използват гърците" [Хронологична енциклопедия на света. Том II. В. Търново, изд. "ЕЛИПС", 1994, с.220]. Идентичната материална култура, разкрита при разкопките на некрополите: в с. Д. Селце, близо до Подгорец (Албания); до с. Требенища, Охридско и местността Синдос, до Солун, потвърждава, че македонския народ е обитавал доста голяма територия [Проева, Нада. За античките македонци.]. Страбон [VII,7,8] пише: "Някои пък, наричат Македония и цялата страна до Коркира (остров на Адриатическото крайбрежие), понеже жителите се стрижат по същия начин и говорят един и същи диалект и носят еднакви дрехи".

По-късно, когато македонската държава укрепва, македонците завладяват и македонизират пеоните (населявали дн. Северна Македония, и до днес част от населяваната от тях територия се нарича Пианец), както и части от тракийските и илирийски племена.

Казаното се потвърждава и от редица древни автори. Тукидид пише: "Тия македонци покорили и други племена, над които владеят и до днес, също и Антемунт, Грестония, Бисалтия (области на север от Хилкидика, между Вардар и Струма, б.м.) и голяма част от земята на същинските македонци. Това всичко се нарича Македония" [Тукидид. История на Пелопонеската война. София, Държавно издателство Наука и изкуство, 1979, с.164]. "Към македонците спадат и линкестите (населявали горното течение на р. Еригон, дн. р. Черна, т.е. Битолско, б. м.), елимиотите (населявали средното течение на р. Халиакмон (Бистрица), Егейска Македония, б.м.) и други племена във вътрешността" (на Македония, б. м.). Тукидид живее в V в. пр. Хр. Роден е ок. 460-455 г. в Елада, но по баща е тракиец. Посещавал е Македония и има лични впечатления от страната и народа.

Това мнение застъпва и Йордан Иванов. Той пише: "Названието Македония е от името на едно малко племе, което в предкласично време поселявало котловината между р. Бистрица и р. Мавронеро (Воденската река), югозападно от Солун. Заякналата по-после македонска държава прострела името си на север и изток".

Професор Д. Елис, автор на труда "Македонският империализъм", твърди, че античните македонци носили това име преди да се заселят на мястото на бъдещото си отечество. На това мнение е и гръцкият историк Фотис Пецас. То се споделя и от македонски историци (И. Петрушевски и др.) [Петрушевски, Илија. Македонија на старите мапи. Скопије 1992, с.7].

Значителна част от историците са на мнение, че на север от Олимп елини няма. Артур Вайгал пише: "Истинските македонци били със сини очи и по-светъл цвят на косите и кожата от средния грък. Те имали северна кръв и дошли на юг от земите покрай реката Дунав, преди зората на историята. Имало далечно родство между тях и северните гърци, понеже много от тях дошли от същите места" [Артур Вайгал. Александър Македонски, Скопје, Мисла, стр.24. Waigall, Arthur. Alexander the Great].

От приведените по-горе факти се вижда, че македонците носят значително фригийско наследство. Езиковеди считат, че формирането на Балканския езиков съюз е станало под влияние на общ субстрат и че най-ясно са изразени белезите на този езиков съюз в Македония [Асенова, П. Балканското езиково семейство. София, изд. Наука и изкуство, 1989, с.6-13]. Това ни кара да мислим, че македоните и пеоните са били родствени на илирите и траките, а не на гърците или, че в езика на траки, илири, македони, пеони има много фригийско наследство.

Обособили се като самостоятелен етнос, македонците с течение на времето се разграничават от околните гърци, тракийски и илирийски племена, както поради стремежа си към политическа самостоятелност, така и по психо-физически облик - планинци с голяма физическа сила, емоционални, смели и упорити, обладани от жажда за живот. С еднакво увлечение те ловуват, воюват с враговете си, обработват земята и отглеждат добитъка. На македонците са присъщи простота и сърдечност в отношенията, свободолюбие, вяра в чудо, оптимистичен поглед за света, привързаност към семейството, близките и родния край. Робството при тях не е особено развито [Богданов, Иван. Александър Македонски. Пловдив, Издателство "Хр. Г. Данов", 1988].

Македонците са весел народ. За тях са характерни сърдечните гощавки и продължителни пирове с надпяване, весели закачки и издръжливост на пиене. За разлика от гърците в македонските веселби жените участват наравно с мъжете. Развеселени македонците играят танци. Характерни са военните им танци. Особено популярен е бил военният танц карапея - изобразяващ кражба на волове, преследване и залавяне на крадците. При веселбите мъж който не е убил до този момент глиган (мечка, според някои източници) стоял прав. Рядко емоционални, сърдечните им гощавки понякога завършвали със скарвания.

Религиозно-митологичните им представи допринасят много за обособяването на македонския народ. Техен основен бог е Диос (Дионис) или Драипатир - бог на небето. На него е бил посветен голям храм в град Дион. Този град се е намирал край западния бряг на Солунския (Термийския) залив. В него всяка година се организирани игри и състезания подобни на олимпийските. Градът е бил благоустроен още от древни времена.

Богиня на лова, гората, езерата и реките е Газотерис (Газоритис, Блуритис, Газория), а на любовта и красотата - Зейрон (Сеирена). Подобно на гръцката Атина Палада, македонците имат Алкис, Алкидемон или Гита. Тя е богиня на мъдростта и мисълта. Покровителка е на първата македонска столица Еге. Бог на войната е Тавлос (Давлос). В буквален превод означава давец. Бог на съня е Тотой [Кацаров, Г.И. Към въпроса за етнологическото положение на старите македонци. София, 1915 г.]. На гръцкия Асклепий съответства - Дарон (даряващ здраве). Някои историци считат Дионис за тракийски бог и на него съответства македонския бог Диал [Кацаров, Г. Цар Филип II Македонски; Диогенес. Македонска апологија. Охрид, 1990, с.53-54]. Други считат, че Диал (Dyalis) е пеонски бог [Проева, Нада, за античките македонци]. А. Донски привежда доказателства, че Дионис е фригийски бог, който е честван и от македонците [Донски, Александар. Етногенетските разлики помеѓу Македонците и Бугарите. Штип, 2000, с.58-59].

Климент Александрийски (живял между 150 и 215 г. сл.Хр.) пише: "жреците на македонците призовават в молитвите си Веди да бъде благосклонна към тях и техните деца". Етимологично думата веди значи вода, изворна вода, извор [Кацаров, Гаврил. и др.

Извори за старата история на Тракия и Македония. София, печатница на БАН, 1949, с.371]. Според Г.Кацаров [Кацаров, Г.И. Към въпроса за етнологическото положение на старите македонци. София, 1915 г.] Веди е македонски бог на водата и въздуха. Страбон също пише, че македонците обожествявали водата и изобщо изворите и реките [Поп-Атанасов, Г. Библијата за Македонија и Македонците. Скопје, Менора, 1995, с.109]. Този македонски обичай го виждаме запазен и през I в. сл. Хр., защото Свети апостол Лука пише (Библията, Деяния на Светите Апостоли, 16:13): “А в събота излязохме извън града при една река, дете (филипяните, б. м.) имаха обичай да се молят”. Старомакедонският обичай беше запазен на някои места до средата на нашия век. Минавайки покрай обожествявани извори хората оставяха за щастие червен конец. Обичаят е разпространен от македонците и извън Македония.

Македонците до III в. пр. Хр. почитали богинята майка Кибела. Тя имала светилище в Лефкопетра [Проева, Нада. За античките македонци]. Очевидно Кибела е фригийско наследство, защото фригите също имат Майка-богиня Кибела (Кубаба) [Хронологична енциклопедия на света. Том II. В. Търново, изд. “ЕЛИПС”, 1994, с.220].

Античните македонци обожавали козата и кучето. Предполага се, че почитта към козата има прагматичен произход. Козите са рано опитомени и се отглеждат от македонците. За тях се предавали легенди. Тотем (животно или растение, което се смятало за свещенно) на македонското племе е бог-козел. Това се отразява и в името на родоначалника на македонската династия - Каран [Кацаров, Гаврил, Цар Филип II Македонски. История на Македония до 336 г. пр. Хр. Придворна печатница, 1922, с.100].

От обичаите на древните македонци трябва да отбележим пробния брак. Този обичай не е съществувал у гърците.

Македонците имат свой календар. Той е дванадесет месечен и е тясно свързан със земеделската работа. Годината е завършвала с приключването на полските работи. Началото на годината е съвпадало с есенното равноденствие. Първият месец от годината е Диос - октомври, вторият Апелайос - ноември. Следват: Аудонайос, Перитиос, Дистрос, Ксандикос, Артемисиос, Дайсиос, Панемос, Лоос, Горпийос, Хиперберетайос (септември). Месеците не съвпадат напълно по време с днешните.

След създаването на Македонската империя, този календар е възприет и от други народи [Тупурковски, Васил. Историја на Македонија от древнина до смртта на Александар Македонски. Скопје, изд. Титан, 1993, с.287]. Македонският календар няма нищо общо с гръцкия. Първият месец на годината при гърците - Хекатомбеон - е съвпадал по време с юли, а първият месец на македонската година (Диос), както отбелязахме, е започвал от есенното равноденствие. Същият месец от гръцкия календар се е казвал Пианепсион.

Днес на много места в Македония по първия ден на месец октомври (или по деня на есенното равноденствие) гадаят каква ще бъде годината. Очевидно това е остатък от старомакедонския календар в обичаите на днешните македонци.

При гърците символ на слава и признателност е лавровия венец, при македонците е дъбовият.

Македонците не са допускани до Олимпийските игри, които са били само за гърци. Те имат свои спортни игри провеждани в гр. Дион.

Великолепен ездач цар Александър I Филелин искал да участва в Олимпийските игри и разпространява легендата, че македонският царски род има елински корен - произхожда от Аргос в Пелопонес. Той просто използва съществуваща легенда, в която се казва, че династията произхожда от Аргос. Това е един от аргументите на привържениците на елинския произход на античните македонци. Но има две области с името Аргос – едната в Пелопонес, а другата в Македония. Убедително много историци, в това число и български (Г.Кацаров), доказват, че в старата легенда става дума за Аргос в Македония, а не Аргос в Пелопонес.

Ще отбележим, че някои нееднозначности и противоречия по отношение на божества, вярвания, обичаи и др. се дължат, както на факта, че древномакедонският народ е формиран от различни племена (македони, пеони, фриги, хети, пелазги, траки, илири), всяко от които е оставило свои етнически белези, така и на оскъдната информация. Основен източник на тази информация са древногръцките автори, които се стремят да приблизят македонските божества до елинските, както в смислово, така и в терминологично отношение. Тук трябва да припомним и разликата във фонетичната система на македонците и гърците. За сега знаем, че македонците не са могли да произнасят правилно гръцките звукове Ф, и др. Те произнасяли като “д”, а “ф” - като “в” или “б”.

Освен споменатите различия между гърци и македонци трябва да споменем и това, че Демостен нарича Филип II варварин, а никога елин не е наричал друг елин варварин, още повече ако Филип беше елински цар. На много места в античните източници се говори за македонски език. Птолемей Лаг поканил в Александрия македонският езиковед (глосограф) Амери, който написал труд за старомакедонския език. За съжаление този труд е изчезнал, но са запазени части от него, като преписи.

Неоспорими доказателства за различната народностна същност между елини и македонци можем да намерим и след падането на антична Македония под римска власт. Романизованият еврейски историк Йосиф Флавий, цитирайки речта на Агрипа, с която убеждава евреите да не въстават срещу римляните, пише: “Кой ви убеждава да се противопоставите на римляните? Може би ще кажете, че е тежко да живеете под робство. Хубаво, но не им ли е тежко и на гърците?... Така е и с македонците, които имат същата причина, като вас, да се борят за своята свобода”. Созомен, живял от края на четвърти до средата на пети в. сл. Хр., във връзка с християнизацията по времето на Константин Велики (306-337), пише: “Елините, македонците и илирите започнаха без страх да изповядат Христовата вяра”[ГИБИ, т.1, София, 1954, с.50-51]. Читателю, считаме, че е по-разумно да вярваме на Флавий и Созомен, отколкото на Б. Димитров, макар че му нямат, ни дипломите, ни самочувствието. Читателят може да намери още аргументи в полза на самостоятелността на македонския народ в миналото в книгата на Радуге, Г. История на Македония, София, 1997.

Лъжа втора (на македонската историография) е твърдението че: македонците са чисти славяни, а “бугарите – татари”.

Правейки на пух и прах тази несъществуваща в сериозната македонска историография лъжа, Б. Димитров изписва маса алогични неща, лъжи и голословни твърдения. Най-напред трябва да се отбележи, че неговата втора македонска лъжа влиза в противоречие с първата му македонска лъжа. Не може македонските историци да твърдят,

че македонците са потомци на античните македонци и, че са “чисти славяни”. Поне не биха били “чисти”.

Цитирайки македонският архитект Микулчик, Димитров твърди, че славяните преминали през Македония, избивайки и прогонвайки местното население (според Б. Димитров) и отишли в Гърция и “двеста години (Македония) останала без население”. Как ви се вижда читателю едно такова твърдение? Та твърдения от такъв род влизат в противоречие с византийските хроники и с писаното до сега от български, сръбски, руски и македонски историци, че в Македония се заселили славянските племена Струмјани, Ринхини, Берзити, Драгувити, Смоляни и др. Славистите твърдят, че там са се формирали С(к)лавиниите.

Б. Димитров сам влиза в противоречие твърдейки, че прабългарите водени от хан Кубер се заселили в Битолско-Преспанското, Ресенското, Охридското и Корчанското полета и, че хан Кубер основал в Южна Македония българска държава, тъй като тези полета не са Южна Македония. А писаното от него, че старото население на Македония се е заселило само в Турска Тракия е изсмукано от пръстите. По-рано, когато Русия искаше чрез България да владее протоците, старото население на Македония го “пращаха” в албанските планини. Сега Димитров го праща Тракия и то не в Тракия въобще, а в Турска Тракия, защото македонците биха си поискали и Тракия. Има историци, които считат, че част от старото население на Македония се е изселило на изток, в Тракия, и поради това, по-късно тази провинция е наречена Македония. Но точно Турска Тракия не влиза в темата Македония, а последната включва и част от Източна Македония.

Ако използваме езика на Б.Димитров, то следва да кажем, че четейки писаното от него “щях да падна от стола”. На стр.12 той пише: “относително малко на брой, те (тюрко-българите водени от Аспарух, б.м.) се славянизират в рамките на следващите 100-150 години сред по-многобройните славяни”. На стр. 14-15 пък ни “доказва”, че македонците са чисти тюрко-българи, вследствие на заселилите се там тюрко-българи на Кубер и преселили се такива от същинска България. Г-н Димитров, ако това беше така както вие го твърдите, то Кирил и Методи нямаше да създават славянска, а тюркска азбука. Климент Охридски нямаше да говори и пише на славянски, а на тюркски. Вгледайте се в запазените книги от оня период от Македония и вие няма да намерите нито една тюркска дума. Ако вие сте прав, г-н Димитров, то образите на Кирил и Методи, на Климент Охридски, иконографисани в черкви и манастири, давани в исторически книги и учебници са груб фалшификат. Знае се, че тюрко-българите са били с бръснати глави и са оставяли перчеми, чийто брой е бил в зависимост от положението, което индивида е заемал в обществото (Вижте Иречек). Би следвало така да рисувате казаните славянски просветители. Кирил, с високото си положение във Византийската империя, би следвало на бръснатата му глава да стърчат десетина перчема.

Сведенията за дружината на Кубер са противоречиви, но от всички личи, че той не е оставил трайни следи в Македония. Към казаното ще допълним, че Кубер се заселил най-напред в днешните унгарски земи сред живеещия там народ. По-късно вдигнал въстание срещу своя владетел - аварския хаган. Бил разбит и с остатъците (състоящи се от тюрки и ромеи-пленници на хагана) избягал във Византия. Заселил се в Керамисийското или Битолското поле в областта на славянското племе Драгувити, с разрешението на византийските власти [Державин, Н.С. История на България. Том I. София, Славиздат,1948, с.217). Някои историци считат, че той идва с около 10,000 души (включително византийските пленници). След време Кубер тръгва срещу Солун. Тук той окончателно е разбит от византийците. Бойците му са избити и пленени. Според други

източници те напуснали Македония. В “Чудесата на Св. Димитър Солунски” четем: “... Кубер, като преминал победоносно р. Дунав с цялото си племе, дойде по нашата земя и завладя Керамисийското поле. Но за кратко им беше престоя”. По-нататък пише, че заминали към Тракия и от там към Цариград. Керамисийското поле, някои го отъждествяват с Битолското, а други с Щипското.

Г-н Димитров, обръщаме Ви внимание, че Кубер не е “напуснал земите на днешна Унгария”, а е разбит и изгонен от там от аварския хаган. Освен това в историческите източници става дума за Керамисийско поле, а не полета, та да може да се включат всички полета и котловини в Македония.

За изучавалите внимателно историята на Македония е ясно, че това генетично наследство, ако въобще го има, е капка в морето. Никакво друго гръцко наследство да нямаше в Македония, само гърците преселени от Лариса в Македония, по времето на цар Самуил, е достатъчно за гърците да твърдят, че македонският народ е формиран от гърци и славяни, според аршина на българските историци. Ще припомним, че ако в нас тече тюркиска кръв по-вероятно е тя да е от преселените в Македония кумани и печенези и пленени по време на турско-византийските войни турци, както и от дългото съжителство между турските колонисти и македонците.

Лъжа трета: “Според хора от Скопие, които имат наглостта да се наричат историци, Кирил и Методий били македонци и създали македонската азбука.”.

Ето нашия отговор. Един факт значително повишава приносът на Средновековна Македония в съкровищницата на човешката култура - тук се създава славянската писменост. И това съвсем не е случайно. Тук съжителствуват две култури - славянската и на старото население. Влизайки в контакт с населението на Македония, македонските славяни бързо напредват в културно отношение. Езикът им се обогатява. Сред по-интелигентните от тях се появява нуждата от писмено общуване. Ще цитираме проф. Ив. Снегаров: “Имало грамотни славяни, които, както казва Черноризец Храбър, пишели (за частни или богослужебни нужди) на своя роден говор с гръцко или латинско писмо. Явен бил стремежът на тези книголюбци да се направи преход към чисто славянска писменост” [Славянското братство. Сборник-статии. Библиотека “Извори”- Х2. Печатница Хемус-1945, с.57].

Византия полагала усилия да култивира новия етнически елемент в нейните земи. Като обединяващ фактор между различните етноси тя виждала християнството, но славяните не разбирали божие слово написано на гръцки и латински. Византийските богослови не се придържали към догмата за триезичието. Те даже насърчавали превеждането на свещените книги на езиците на народите в империята и извън нея. Преводи са направени на коптски, етиопски, арменски и др. Те създават писменост за славяните с цел да ги приобщат и християнизират.

Много са аргументите и фактите в полза на мнението, че славянската азбука е съществувала преди заминаването на Кирил и Методи с просветителската си мисия във Великоморавия. Ще приведем някои от тях.

1. Такова крупно дело, като съставянето на азбука на нов литературен език и превеждането на редица богослужебни книги, не може да стане нито за ден, нито за седмица, нито за месец. То изисква много труд и време. Ще припомним, че превеждането

само на Стария завет (Танаха) от еврейски на гръцки, при отдавна утвърдени азбуки и езици, е изисквало многогодишен труд на 72 учени.

2. Съществуващата в Македония легенда, според която азбуката е била написана от изпратения от Бога в Македония, Кирил от Кападокия. Според тази легенда през VII в. Кирил създал азбуката и започнал да кръщава славяните в гр. Равен. До това заключение стига Йордан Иванов изследвайки цитираната легенда. (Македонските археолози откриха надписи от предхристиянско време в които има буквени знаци характерни за славянската азбука.).

3. Писаното от охридския архиепископ Теофилакт, че Светите Братя създали писмеността, понеже славяните не разбирали написаното на гръцки и латински.

4. Краткото житие на Кирил, където е писано: “Той написал за тях (Брегалнишките славяни, б. м.) книги на славянски език” [Лавров, П.А. Материали по истории возникновения древнейшей письменности, Ленинград, 1930, с.155].

5. “Законъ соудный людемъ”, който, според познавачи на проблема е написан на славянски от Методи, когато е бил княз на славянско княжество в Македония.

6. Известно е, че за да стане един език литературен е необходимо да притежава богат речников фонд, хармонизирана фонетика с добре диференцирани звукове, уточнена морфология, семантика даваща на всяка дума ясно и точно значение и синтаксис позволяващ ясно изразяване и на най-тънките извивки на човешката мисъл. До тези изисквания се доближава именно езика на македонските славяни, защото в онази епоха от славянския род те са на най-високо културно ниво. Това което недостига, Светите Братя и техните ученици, го заимствуват от гръцки и латински. По тази причина някои филолози, като напр. Александър Христофорович Востоков (1781-1864), П. Драганов и др. са на мнение, че църковно-славянският език следва да се нарича македонски. Чехът Йос. Добровски, един от основоположниците на славянската филология, счита, че този език е “сръбо-българо-македонски език”.

Но даже и да не се приемат тези сериозни доводи, че славянският език е създаден за нуждите на македонските славяни, то не може да се отрече, че “В Солун, сърцето на Македония се родили, израснали и възлюбили славянския род двамата творци на славянската култура - Кирил и Методи. От Солун се разкрил за пръв път мощният славянски гений и оплодотворил за вечен живот славянските народи. Солунското наречие станало общославянски книжовен език” [Ив. Снегаров, Славянското братство. Сборник-статии. Библиотека “Извори”- X2. Печатница Хемус-1945, с.58].

Да приемем, че старославянският език е създаден за нуждите именно на великоморавските славяни и най-напред и използван във Великоморавия, то от това не следва убеждението у българските историци, че братята са българи и езикът е старобългарски? Опитите на много изследователи да докажат, че Светите Братя са славяни (а на българските историци - че са българи) по рождение, останаха без успех. Един български автор с развита фантазия, написа разказ, в който твърди, че на Методи му умирали децата, понеже воювал срещу своя народ - българите?! Те са византийски граждани (поданици), при това силно привързани към своята велика страна, ценени от нейните народи и управляващи. Те са изпращани с отговорни поръчения от императора при хазарите, аланите, сарацините (арабите), моравците и др. Най-вероятно са потомци на старите македонци. Обръщам внимание, че Светите Братя са живели през 9 век (Методий

815-885), а описвайки събития от 904 г. Йоан Каменски пише: “На нас, приятелю, татковината ни е Солун ... Пръв и много голям град на македонците”. Читателят вижда, че автор, сам жител на Солун, може да се каже техен съвременник (живял втората половина на 9 и началото на 10 век) твърди, че там живеят македонци. Считам, че само този аргумент е достатъчен за да обезсмисли голите твърдения на великобългарските шовинисти, че Братята са българи, както и твърденията на мегалогръцки шовинисти, като Н. Мартис, че са гърци. Последният като особено силен аргумент в полза на твърдението си, че Светите Братя са гърци, привежда писмо на папа Йоан Павел II от 31.12.1980 г. [Martis, Nicolaos. The falsification of Macedonian history. Athens, The Academy of Athens, 1984, с.18,203].

Между славофонните македонци е разпространено мнението, че майката на Солунските братя е била славянка. (Даже селяните от село Керечкьой, сега Асбестохори, Солунско, се гордеели, че е родена в тяхното село.). Както и преобладаващата част от активното население на Македония, те са говорели и славянски, и гръцки, и латински.

От казаното се вижда, че с основание може да се перифразира лъжа трета на Б. Димитров “Светите братя Кирил и Методий ... Според хора от София, които имат наглостта да се наричат историци, Кирил и Методий били българи и създали българската азбука.”. Разбира се, че не така стои въпросът със запазването и разпространението на старославянския език, където приносите на българското царство трябва да се признаят. Но македонските историци не ги отричат.

До 893 г. официален писмен език за българската държава е гръцкият. На Преславския събор, състоял се същата година се взима решение, официален език да стане славянският. Много преди това славянските богослужебни книги са въведени в Македония [Златарски, Васил. История на българската държава през средните векове. Том I - Първо българско царство. Част 2 - От славянизацията на държавата до падането на първото българско царство. София, Академично издателство “Марин Дринов”, 1994.]. А има неоспорими сведения, че десет години по-рано (883/4 г.) Василий I Македонец, приел в Цариград Методий с негови ученици и назначил от тях да служат в тамошната славянска църква [Пак там, с.224].

Македония дари славянския свят с писменост, на чиято основа той се запази и разви. Именно един от славянските говори, този от Солунско, беше кодифициран като литературен славянски език. Обръщаме внимание, че този регион никога не е влизал в пределите на българската държава. Но и тук се потвърди библейската мъдрост, че “няма ненаказана добрина”. След хилядолетие панславизмът ще й отвърне с жестока неблагодарност, ще донесе големи нещастия на македонския народ.

Лъжа четвърта: “Македонския” цар Самуил и неговата “македонска” държава.”

В продължение на периода от 847 г. до 904 г. владетелите на българската държава завладяват значителна част от македонската земя. Народът на Македония не е търпял българското владичество. Първото антибългарско въстание в Македония избухва в 930 г. (вж. Имеют ли болгари исторически права на Македонию и Фракию, Москва, 1895, с.6). (Спазвайки традицията, свободно тълкувайки хронистите, които пишат, че са “въстанали скитите в Макетида” (област от антична Македония) и през “Струма отишли в Елада”, В. Златарски ни уверява, че са въстанали Куберовите българи [Златарски, Васил. История на българската държава през средните векове. Том I - Първо българско царство. Част 2 - От славянизацията на държавата до падането на първото българско царство. София,

Академично издателство “Марин Дринов”, 1994, с.837-839]. Това не може да бъде вярно. В редица хроники под скити се разбират славяните. Почти по същото време (931 г.) въстанали и сръбските славяни срещу българското робство и поискали съдействие от византийския император, като обещали да му служат и да му се подчиняват [Пак там, с.538].). С. Параос счита, че македонските князе приели предложението на византийския император и въстанали (823 г.) заедно със сърбите против българското робство. Въстанието е жестоко потушено. Около 25,000 македонци са принудени да емигрират в Тесалия и Епир [Параос, С. Дело на македонци - византийски императори. В. Народна воля, г.ххI, бр.7 (юли, 2000 г.)]. Очевидно славяните не могат да търпят тюрко-българското владичество. При следващото въстание Македония е освободена.

Според цитирания източник (Имеют ли болгары истор. права на Македонию) българите са владели нашите земи в продължение на 60 години, които, според авторите, не са достатъчни “да обърнат македонските славяни в българи”. По нататък (с.8) четем: “Гърците владели цели столетия Македония, при своята образованост и ученост не са могли да сторят това”. Етносите се формират в резултат на продължителни етнообединителни процеси, така че посоченият период от време е крайно недостатъчен. Днес българските историци считат и годините на Самоиловото царство като българско владичество над Македония, но по това време същинските български земи са византийско владение, така че македонците и българите са в две различни държави.

При царуването на Петър македонците вдигат второ въстание. Начело на въстанието застава един от крупните владетели в Македония, комит Никола със синовете си - Давид, Мойсей, Арон и Самуил. Въстанието е обявено през 963 г. Като година на избухване на въстанието български историци посочват 969 г., но отчитайки стремежа им да докажат, че Самуил е български цар, имаме основание да се съмняваме в тяхната коректност. По-прецизен, измежду тях, в това отношение, е Марин Дринов. Той пише, че “доколкото може да се съди по едно тъмно свидетелство на Кедрин, въстанието е избухнало през 963 г.” [Съчинения на М. С. Дринова. Под редакцията на проф. Златарски. Том I. София, Държавна печатница, 1909, с.328]. Той е категоричен, че въстанието е обявено против цар Петър. Дринов пише: “Наскоро след това днешна Македония се отцепи от царството на Петра и образува отделна държава, под управлението на Самуила” [Пак там, с.568].

В Энциклопедический словарь Брокгауз - Ефрон, С. Петербург, 1896, т. XVIII, с. 416 четем: “В 963 г. в Македония избухнало въстание, завършило с изгонването на българите и основаване на собствена държава” [Георгиев, Коста. Аспекти на великобългарския шовинизъм. Ръкопис, 1993. Отпечатана по-късно под заглавие: Филетизъм или проклятие. София, Издателство на Българската лига за защита правата на човека и гражданина, 1995, с.245]. Ангел Динев също пише, [Динев, Ангел. Македонските славяни. Печатница “Доверие”, 1938, с.32-33] че то е избухнало през 963 г. В този период в Битола, Преспа и Охрид е князувал Шишман Мокри, в Струмишко - Драгомъж (Драгомуж), във Воденско - Драгашин, в Сървия - Николица, в Албанския Берот - Еглеш, в Перник и полите на Витоша - Кракра. Тези общини провъзгласили Шишман Мокри (според Динев баща на Давид, Мойсей, Арон и Самуил) за свой началник и през 963 г. въстанали против ханския ред и се освободили от българско иго. Първата столица на Нова Македония е била Меглен, после Воден, Преспа и накрая Охрид [А. Динев, цит. дело]. Така е създадена мощна средновековна държава на територията на Македония.

Комит Никола е начело на новата държава в периода между 963-968 г. От 968 до 977 (976) г. управлява синът му Давид.

Византийците се страхували, че вместо отслабена България, може да възникне нова мощна държава на Балканите. Научавайки за намеренията на комит Никола и неговите синове, те върнали синовете на цар Петър (които били заложници във Константинопол) на българския престол, за да попречат на комитопулите. Но България била слаба и не могла да им се противопостави. Тя скоро била завладяна от Византия. За пропадането на България несъмнено е допринесло и въстанието на македонските славяни, а тяхната държава започнала бързо да се разраства.

Историците са на мнение, че Самуил е коронясан от името на римския папа Григорий V (996-999), защото с византийците бил в лоши отношения. Коронясването станало в Преспа във величествения храм "Св. Ахил", от новоизбрания македонски архиепископ, в присъствието на папски легати. Коронясването му дало международно признание. То било полезно както за Самуил, така и за папата, защото имали еднаква крайна цел - отслабването на Византия.

Самуил създад и свой религиозен център начело с архиепископ. (Много историци говорят за патриарх). Седалището на архиепископа отначало било в Преспа, а по-късно, когато Самуил преместил столицата си в Охрид, тук се преместил и архиепископа. Към Охридската архиепископия влизали Скопската, Битолската, Воденската, Драмската, Велбуждската (Кюстендилската), Главинишката, Могленската, Нишката, Призренската, Белградската, Средечката (Софийската), Рашката, Сръбичката (Сервийската), Стагската и Верийската (Берската) епархий. Не зависели от охридския архиепископ Драчката и създадената със Самуилово одобрение Дубровнишка епархии.

Пръв архиепископ е бил Герман. Той е служил в Преспа и вероятно там е и починал. Наследил го е Филип, който преместил седалището на архиепископията в Охрид. Последен архиепископ в Самуиловата държава е бил Давид.

Споровете около това чий цар е Самуил - български или македонски продължават вече десетилетия. И ще продължават, защото ние (македонци и българи) при тълкуване на историята поставяме рамки, калъпи, изработени в съвсем друго време. Всичко което не влиза в нашия калъп ни смуцава. Готови сме да сечем, да режем, но да го вкараме в калъпа. В българския калъп не се побира запазването на тюрко-българите като етнос в Северозападна България до ден днешен и българските историци ги "славизираща", а за произхода на гагаузите и тамошните турци сътвориха басни.

Що се отнася до Самуил, то може да се каже, че Комит Никола със синовете си и други владетели - храбри синове на нашата Татковина - въстават срещу тюрко-българите. Не могат да търпят икономическия и политически гнет, желаят да са самостоятелни владетели и го постигат за известно време с цената на много жертви. Тяхното въстание значително отслабва Ханска България и византийците отново завземат земите си отстъпени на ханове. Територията на Македония е отделена като независима държава. Нейните синове воюват срещу Византия за да запазят независимостта ѝ. Самуил показва забележителен държавнически талант и владеене на военното изкуство.

Македонското население тачи комит Никола. "В знак на благодарност, че го е избавил от българско робство, го провъзгласява за светец". Това се потвърждава от плоча намерена в Поречие [Ивановски, Васил. Зошто ние македонците сме отделна нация. Скопје, 1995, с.129].

На нас, македонците, много ни се иска комит Никола и неговите синове винаги високо и ясно да са декларирали македонската си принадлежност. Но те така и не се досетили, че след хиляда години това ще ни трябва и не го направили. Българите пък, като се хващат за надписът, че Иван Владислав е български цар и, че Василий II е наречен “вулгароубиец”, света проглушиха, че им крадем историята. Ако Самуил се чувстваше българин от “рода Дуло”, той би се настанил в Плиска и Преслав, но той тръгна към Солун, Воден, Бер, Гърция, Далмация. Ако неговия баща беше българин, би следвало да носи титли като “боил”, “кавхан” и пр., а той е “комит”, “комитопул”, титла от латински произход (commitatus). Ostrogorsky пише “граф (фр. compte) Никола” [Ostrogorsky, G. Histoire de l'etat Byzantin. Paris, 1967, с.325]. В. Златарски е на мнение, че “комит” произлиза от славянската дума “къметъ” - знатен, именит човек, заемал видно място в обществото и войската, старейшината стоял начело на славянската община в Македония”. Обърни внимание, читателю, в Македония, а не в България. Думата “къметъ” вероятно произлиза от цитираната латинска дума. Защо Самуил се провъзгласи за цар, а не коронова Роман, докато беше жив, или друг някой от българския царски род? Защо феодалите и войниците му, ако се чувстваха българи, не го смъкнаха като узурпатор на короната?

Причините поради които Самуил се е нарекъл български цар могат да бъдат различни: поради това, че Василий II се нарича македонец, т.е. някогашната македонска корона е заета; поради това че българската корона е освободена (Роман почива през 997 г.); може би по предложение на папата и т.н. Но от това, че се е нарекъл български цар не значи, че Македония е част от България. Защото Стефан Душан се нарече македонски цар, но от това никой днес не прави извод, че Сърбия е част от Македония.

Ушите ни хванаха мазоли да слушаме, че Василий II е наречен “вулгароубиец”, а не “македоноубиец” и следващия от това “извод”: македонците са българи. Императорът е наречен така не от ужасени от постъпките му българи, други чужденци или византийски хуманисти, а от византийски хронисти. И този епитет му е прикачен не за да бъде представен като грозно чудовище, а като герой “унищожител на варвари (вulgари)”, бранител на цивилизацията. На нас не ни е приятно, че части от македонското население е считано за варвари, нито одобряваме зверствата извършени от двете воюващи страни, но това са исторически факти. Името македонец има висока стойност във Византия и ако Василий II беше наречен “македоноубиец”, това би било равнозначно на убиец на византийци, убиец на собствения си род, на самия себе си. Та сам Василий II, както и цялата династия, водеща началото си от император (867-886) Василий I до Никифор III Вотаниат (1078-1081), се нарича “македонска”. По това обаче малко се говори и от македонските и от българските историци. Защо? Ами не влиза в кальпите. Българският кальп не допуска македонци в IX, X, XI век, а македонският - македонци родени извън днешна Македония и които не се борят за независима Македония.

Според някои източници Самуил е от стар аристократичен род от Македония. М. Ковачев пише: “Споредъ стари спомени тези трима братя (Мойсей, Аронъ и Самуилъ) произхождали от рода на византийския императоръ Юстиниянъ... (527-565)” [Ковачевъ, Михаилъ. Български ктитори въ Света-Гора. София, 1943, с.116].

Някои историци считат, че Самуил и Василий II имат арменски произход. Арменският историк Степанос Торонски пише за комитопулите: “... император Василий ги бе довел с наемните войски в Македония, за да воюват против българите” [Златарски, Васил, цит.дело, с.658].

Ще отбележим, че Василий II, който прояви голяма жестокост спрямо войниците на Самуил, се отнася благосклонно към неговите благородници. Даже синът на Ивец - Манойло Ивец, го виждаме по-късно като доверено лице на император Михаил IV (1034-1042). Правнукът на последния цар Йован Владислав - Радомир Арон, го виждаме (1091 г.) също благородник от свитата на император Алексей I [Бошковски М. Македонија во XI и XII век. Надворешни упади на територијата на Македонија. Скопје, Институт за национална историја, 1997, с.61]. На много македонски феодали и първенци са запазени имотите и общественото положение. В 1067 г. на императорския престол на Византия сядат (1068-1071 г.) Роман IV Диоген, за който има сведения, че е по потекло от Северна Македония. Запазена е автокефалността на Охридската архиепископия, докато българската църква е ликвидирана и в нейния диоцез се настанява Константинополската патриаршия.

Факт е, че по-късните византийски хронисти наричат държавата на Самуил "Вулгария", но в този термин те не влагат днешното значение на думата. Лъв Дякон, роден в Мала Азия около 950 г., нарича поданиците на Самуил "скити" и "мизи". Той пише, че византийският император събрал войска и я повел "против мизите. Тяхната дързост и упоритост нанесли големи щети на ромейската държава, немилостно ги ограбвали областите на македонците и всичко възрастно убивали..." [Бошковски Милан. Името Македония во делата на средновековните автори. Поредица във в.Нова Македонија, от 13.12. до 26.12.1992]. Византийският поет Йоан Кириотес, живял по това време (10 в.) в гр. Мелитена, нарича населението на Самуиловото царство македонци, а не българи или гърци [Донски, Александър. Орисия. София, Издателство "Македонски книжовник", 1997, с.90].

Уважавани чуждестранни историци определят днес държавата на Самуил като македонска. Г.Острогорски пише: "Срещу мощната Македонска империя той (Василий II, б.м.) потърси съюз със суверените на другите балкански страни" [Ostrogorsky, G. Histoire de l'etat Byzantin. Paris, 1967, с.333]. Такова е становището на Костас Амандос, Мошин и други историци.

Лъжа пета: "Охридската архиепископия (1019-1767 г.) – македонска църква".

Най-напред ще отбележим, че Охридската архиепископия не е била създадена "500-600 години преди раждането Климент Охридски", както твърди Б. Димитров. Тя не е създадена от безименно лице, а от самия Юстиниан Велики, големият син на македонската земя. И понеже знаем, че някои малко знаещи, но със самочувствие неприятелни на македонския народ, ще кажат: "Какво общо има Юстиниан с Македония?", ще цитираме хронистът Прокопий, който пише, че Юстиниан "Построил великолепен град, наречен Юстиниана прима (дн.Скопие). Така той изпълнил своя дълг към родината си, загдето го отгледала ... И тъй такива дела извършил в Македония". Охридската архиепископия в миналото се е наричала "Първа Юстиниана" или "Юстиниана прима".

Б. Димитров пише: "Между 973-1018 г. Охрид е столица на българската патриаршия". Това исторически не е точно. Нека някой да покаже документ, че последният български патриарх от Първото българско царство се е преместил в Охрид, заедно със синода си. Твърдението на Димитров, че Охридската архиепископия е създадена от Василий II, и че в нейния диоцез са влизали всички български земи е неточно. Нека да покаже документи от които да се вижда, че в периода 1018 до 1396 г. всички български земи са влизали в нейния диоцез, като архиепископия "и на ЦЯЛА БЪЛГАРИЯ". Защо Димитров не пояснява какво означава "цяла България" в документите на Василий II? Ще поясним за читателите, че под това понятие се разбира не държавата на Аспарух, Тервел, Крум, която по това време се нарича тема "Паристрион", а византийската тема Вулгария.

Последната включва част Македония, значителна част от днешна Сърбия (включително Белград и Стрем) и малка част от днешна България. Като Охридската архиепископия е била на “цяла България” защо Второто българско царство, при съществуваща Охридска архиепископия, си открива (1235 г.) Българска патриаршия?

Ако погледнем назад ще видим, че винаги Охридската архиепископия е имала определена самостоятелност и винаги е била църква най-вече на населението на Македония.

Твърдението, че в една държава не можело да има две патриаршии не отговаря на истината за византийската практика. През дълги периоди от време във Византия е имало повече от една патриаршия. Наред с Константинополския е имало Александрийски и Атиохийски патриарси, когато тези земи са били в пределите на Византия. Винаги е съществувала арменската църква, въпреки, че Армения е била в границите на Византия, т.е. имало е деление на църквите на етническа основа. Макар че според каноните на християнството такова деление не се е препоръчвало. Така че, г.н професор, не е хубаво да се правят свободни съчинения.

Лъжа шеста: За “македонските преродбеници (възрожденци)” и за “Бугарската екзархия”.

Ето какво пише маститият професор: “... в наше време националната си принадлежност всеки решава сам за себе си. Ако няколкостотин души в Тирана, смятащи се за българи, са отишли на среща с българския президент това означава, че наистина са българи и никакви архиепископи, президенти или министър-председатели не могат да решават вместо тях какви са.”. Правилно! Защо не го кажете на българския президент, който твърди, че в България няма македонци и си присвоява правото да определя нашата националност. Г-н Димитров, Вашият случай не в реда на нещата. Когато българският президент казва, че в България няма македонци е прав, а когато македонският архиепископ казва, че в Албания няма българи – страшно греша и нарушава човешки права.

Г-н Димитров ни показва надписи на надгробни плочи и други подобни извори, където пише, че починалият е българин и т.н. Ще му отговорим с писаното от един чужденец. Ето какво пише по този проблем руснакът П. Риттих в книгата си “По Балканам”, С. Петербург, 1909 г., с.199: “В средата на деведесетте години българо-сръбската пропаганда достигна своя апогей и българите решиха да употребят всички средства за побългаряването на Тетовската кааза. Първата цел беше, разбира се, Лесновския манастир и тук дойдоха български агитатори, за да склонят игумена отец Иезикил да признае себе си и паството си за българи. Нито увещанията, нито съблазнителните парични предложения, нито заплахите не помагали. Отец Иезикил оставал непреклонен, отказал се от каквито и да било преговори и гръмка разобличавал агитаторите. Изчерпвайки цялото си красноречие, агитаторите се оттеглили с проклетия и подучили одного от своите членове да ликвидира Иезикил. Последният наскоро бил зверски убит, а българите, за да отклонят от себе си подозренията, устройли разкошно погребение и направили великолепна гробница със собствен български надпис. След неговата смърт за настоятел бил поставен българофила отец Иеротей”. Така, че не ни ги тикайте пред очите тези надписи. Както виждате някои от тях миришат на смърт, предизвикана от българска шовинистична ръка.

В българската историческа литература, посветена на възраждането в Македония има някои странности. Най-напред нищо не се говори за възрожденци, които не са

работили в полза на българската национална кауза, като Манолис Касторианис (от Костур), Адамос Мецовалитис (от Мелник), Йоанис Фармакис, Георгиос Олимпиос, Костадин Бели (Бардси) (потомък на стара аристократична фамилия още от византийско време, живял в началото на 19 в. в Австрия) Апостол Маргарити, Леонидас Вулгарис (по произход от Пиянечко), поп Костадин Буфски (от с.Буф), Димитър Македонски, Петър Драганов (бесарабски българин), Пол Аржириадес (Павел Аргириадес), живял във Франция, както и неговите баща и чичо Д. и П. Аргириадес (живели в Австро-Унгария), Георги Пулевски, Кръсте Мисирков, д-р Константинович, Н. Димов и десетки други.

Говори се само за тези, които по някакъв начин са декларирали българско или поне панславянско съзнание. Но ако се вгледаме по-внимателно ще констатираме, че почти всички те са били горди с македонската история. Почти всички са показвали македонски патриотизъм и са подчертавали разликата между македонци и българи. Райко Жинзифов пише, че Д. Миладинов в спора с грък от Кукуш за македонската народност, “Пред доказателства на Миладинов гръкът млъкнал”. Той си “поискал от гръка не само днешните македонци, но и старите с Филип и Александър”. Преданията записани от Миладиновци дават доста добра представа за историческото съзнание на македонците през първата половина на миналия век. Започват с цар Александър и продължават с Юстиниан, Св. Наум, споменават безименни български царе и продължават с много предания за Крали Марко. Предава се също, че във Воден (античният Еге) са погребвани македонските царе, че градът е превзет от войска, вървяла след кози. Миладинови разказват преданието как цар Александър достигнал извора с вода от която човек ставал безсмъртен. Но Роксана, метейки, не догледала и счупила шишето със скъпоценната течност. Така Александър си останал смъртен [Братя Миладиновци. Български народни песни. Загреб, 1861, с.526].

В България избягват да говорят и пишат, че на младини Григор Пърличев, се е чувствал грък, че в атински вестници писал антиславянски статии. Не си ли задават въпроса: Ако родителите му са се чувствали българи, как той е станал грък.

Лъжа седма: “ВМРО – организация на “македонци” за освобождение на “македонския народ”.

Ако Б. Димитров има предвид днешната креатура ВМРО-СМД, той е прав и тук спор нямаме. Той е прав, до известна степен, ако има предвид и ВМРО на Т. Александров и И. Михайлов, макар че и те сравнени с днешните ръководители на ВМРО-СМД, са македонски патриоти. Но никак не е прав ако има предвид Гоцевата ВМРО. Ще се опитаме да покажем защо.

На 23 октомври (ст. ст.) 1893 г., в къщата на солунския книжар Иван Хаджиниколов се събират Дамян Груев, Христо Татарчев, Петър Попарсов, Антон Димитров, Христо Батанджиев и домакина. Основна тема на разговора е необходимостта от организирана политическа борба в Македония. След дискусии е решено да се създаде дружество, което да работи за свободата на Македония. Първоначално те трябвало да разпространяват тези идеи сред македонската интелигенция, еснафи, търговци.

В началото 1894 г. дружеството отново се събрало. За председател на организацията бил избран д-р Христо Татарчев, а за секретар-касиер Даме Груев. Изпълнявайки решение на ръководството, П. Попарсов, под псевдонима Вардарски, написва и издава (1894 г.) брошурата “Стамболовщината в Македония и нейните представители”. Не може да се твърди, че от нея лъха изкристализирала македонска национална позиция, макар че в някои моменти такава ясно се вижда. Ето извадки: “Този блудник (Стамболов, б.м.), който

издевателства над честта, живота и имуществото на своите съотечественици в княжеството, поиска да направи същото и с нас македонците в нашата собствена родина - Македония ... тежко е, бай Сарафов (обръща се той към директора на Солунската екзархийска гимназия), когато човек падне морално пред очите на хората ... И ви уверяваме, че такова ще бъде положението на всички ваши сънародници, които идват в Македония с претенцията: “да създават българи”. По нататък: “ние македонците нищо нямаме; нищо не сме спечелили благодарение на сляпото доверие към своите ужким братя ... Жалко е, но какво да правим, когато мнозинството от нашата интелигенция е развалена от вашето злато. Едно време златото на нашия земляк цар Филип подкупи разложената атинска интелигенция и пороби Гърция. Сега е дошло друго време при точно обратни условия”. На друго място: “ ... висшето началство взема всички мерки за да са македонските учители от ония дето в княжеството им викат меурджии и ги характеризират с фразите: “къе ми даеш пари - къе се чинам бугарин” ...”

Дружеството натоварва Петър Попарсов да изработи проектоустав на бъдещата революционна организация. Днес в България се представя този устав под името “Устав на българските македоно-одрински революционни комитети”. В него пише, че член на “Българските македоно-одрински революционни комитети” (БМОПК) може да бъде всеки българин без разлика на пол ...” [Пандевски, Манол. Националното прашанье во македонското ослободително движење (1893-1903). Скопје, Култура, 1974., с.82]. Имаме сериозно основание да се съмняваме в името на организацията, защото сам Попарсов пише по-късно (1919 г.), че организацията се е наричала “Комитет за получаване на политическите права на Македония дадени от Берлинския конгрес” [Ристовски, Блаже. Историја на македонската нација. Скопје, Македонска академија на науките и уметностите, 1999, с.204].

Знае се, че на второто събиране отново имало сериозни спорове в името на какво да се води борбата. Хр. Татарчев е на пробългарски позиции. Другите присъстващи са млади хора (Д. Груев е 23 г., Попарсов - на 22 г.), възпитаници на българските (екзархийските) училища, където са изучавали българска история. Българската освободителна борба и всичко българско им е представено в романтична светлина. Не бива да се изпуска предвид и това, че значителна част от водачите на Организацията са плащани с български пари под формата на ученически стипендии, учителски, попски и инспекторски заплати на екзархийските служители. Но въпреки младостта си и финансови обвързки към България, някои от тях виждат безперспективността на българската кауза в Македония. Изявяват се като македонски патриоти, макар че училищната им подготовка оказва влияние и въпросите на македонската народност, език и църква не са добре изяснени.

През лятото на 1894 г. организаторите се срещат в Ресен в къщата на д-р Христо Татарчев. На срещата присъстват Татарчев, Дамян Груев, Пере Тошев, Атанас Лозанчев, Георги Пешков, Александър Чакъров и др. В началото целите на организацията не са съвсем точно определени. В устава се говори за “придобиване на пълна политическа автономия”, а не за извоюване.

Но в този период организацията си остава градска, интеллигентска, съставена от малки групи. В нея липсва бойната ударна сила, каквато са: харамииите, селските момчета и физическите работници от градовете и градската сиромашия.

“През есента на 1894 г. в Щип, където учителствува Даме Груев, пристигнали Гоце Делчев и неговият другар Туше Делииванов. Още с пристигането си Гоце внесъл нов дух и нов живот в зараждащото се революционно движение. ... Той разширил кръга на

участниците в революционните групи, като привлякъл бедни еснафи и работници от махалата Ново село, гдето той учителствувал, а също така селяни от селата на Щипска околия... Всяка събота вечер той изчезваше от Щип, кога преоблечен, кога не и се връщаше в неделя вечерта или рано в понеделник... С пристигането на Гоце се изменил характерът на организационната дейност. Скритата... законспирирана дейност на малките групички до тогава, превърнал в широка нелегална работа”.

“Надарен със здрав национален усет, Гоце ясно виждаше, че в единението на всички македонци ... лежи залога за свободата на Македония като самостоятелна политическа единица” [Евтимов, Дим.П. Делото на Гоце Делчев. Варна, Печатница на Д. Тодоров, 1937, с.19]. В името на идеята “Македония на македонците” всички етнически групи са с Организацията. В Западна Македония Гоце е посрещан като желан гост и от гръкомани, и от българомани, и от сърбомани, и от куцовласи (македоно-румъни). “Пред неговата убедителна проповед в името на общия македонски идеал, изчезваха изкуствено насажданите национални вражди” [Пак там, с.18].

Участието на всички етнически групи на македонския народ в борбата се потвърждава и от спомените на Кирил Пърличев: “Във Воден, а същото може да се каже още повече за околията, или по-добре - за околията, при подбора на хората в мрежата на революционната организация не се правеше разлика между екзархисти и патриархисти (македонците, които не признавали за своя българската църква, б.м.), стига да нямаше друга някоя пречка за това... Забележителен факт е, че нито през годините на подготовка, нито през време на въстанието не е отбелязана никаква измяна или предателство, извършено от страна на някой патриархист. Напротив, добрите последици от еднаквото отношение на Организацията към патриархистите станаха осезателни” [Пърличев, Кирил. 36 години във ВМРО. Спомени на Кирил Пърличев. София, ВЕДА-МЖ, 1999, с.12]. Считате ли, читателю, че ако Организацията се беше декларираща като “българска” и беше обявила, че се бори за присъединяването на Македония към България, т.н. “гръкомани” (патриархистите) биха влезли в нея и биха се борили от нейно име? Пробългарските елементи в Организацията правят много за отчуждаване на гръкомани, сърбомани, власи, албанци и др. от ВМРО. В литературата на български език могат да се прочетат писания възхваляващи членове на Организацията, убийци на сърбомани и гръкомани. Защото последните били предатели на Македония, продали се за пари на Сърбия или Гърция. Били са гръцки (сръбски) стипендианти и гръцки или сръбски учители (или попове) в Македония. Проучете и ще откриете, че тези убийци, най-често са били български стипендианти и на български заплати и към убийството са подтиквани от Екзархията. С това не искам да кажа, че няма и обратни случаи.

През лятото на 1896 г. в Солун се свиква конгрес. На него присъствали почти всички по-видни ръководители на Организацията и представители на повечето, вече оформили се окръзи в Македония. Там били Гоце Делчев, Даме Груев, Гьорче Петров, Пере Тошев, Петър Попарсов, д-р Христо Татарчев, Иван Хаджиниколов, Андон Димитров и др. Избраният на този конгрес Централен комитет може да се смята за легитимен, защото е избран от участващите на конгреса.

През изминалите непълни две години от основаването на дружеството е натрупан богат опит. На тази основа се вземат важни решения. Организацията е преименувана в Тайна македоно-одринска революционна организация - ТМОРО. Конгресът възложил на Гоце Делчев и Гьорче Петров да изработят проект за устав, който в последствие бил утвърден от Централния комитет. В него е изяснено, че целта на ТМОРО е извоюване на пълна политическа автономия на Македония и Одринско (чл.1).

В устава намират израз и следните две съществени начала:

- “ТМОРО има за цел да обедини в едно цяло всички недоволни елементи от Македония и Одринско, без разлика на народност”

- “за постигане на тази цел (автономията). Организацията се бори за отстраняване на шовинистичните пропаганди и национални ежби, които разделят и обезсилват македонското и одринското население в неговата обща борба против общия поробител [Пандевски, Манол. Националното прашанье во македонското ослободително движенье (1893-1903). Скопје, Култура, 1974., с.84].

Обръщаме внимание, че според някои определения за нацията един от нейните елементи е чувството за солидарност, за общи интереси. Именно този елемент се чувства в “обединяването на всички недоволни елементи”. Еуфорията на гимназистите възпитаници на екзархийските училища е заменена с идеи на здравомислещи македонски патриоти.

На конгреса било решено страната да се раздели на 7 революционни окръзи: Солунски, Скопски, Битолски, Щипски, Струмишко-Джумайски, Велешки и Одрински. По-късно практиката наложила ново териториално деление, и Централният комитет утвърдил следните 6 окръга: Солунски, Битолски, Скопски, Струмишки, Серски и Одрински. Възприето било Централният комитет да контактува само с ръководствата на окръзите и чрез тях с околийските комитети. В отделните населени места се създавали съответно селски и градски комитети.

Така възникнала организацията известна сред народа като ВМОРО. С дейността си тази организация възвърна самочувствието на македонците и показа на света, че те съществуват и са не по-малко достойни за уважение от древните македонци.

Пред вид на това, че всичко което е писано по-късно, като спомени, като исторически изследвания е писано най-често в България. А българските власти и македонските им мекерета не допускаха отпечатването на промакедонски материали. Даже когато публикацията не е минавала през цензура, авторът е бил принуден да се съобразява със съществуващото в България мнение по въпроса, със съществуващото настроение ако щете. От това е зависел и хлябът му. А понякога и животът му. Поради това днес е трудно да разберем истината. Известни несъответствия между спомените на Татарчев и Груев констатира още Дино Кьосев. Той пише: “Докато Даме Груев говори, че в основа на тяхната дейност легнало искането да се приложи Берлинският договор... Д-р Христо Татарчев говори съвсем друго...” [Кьосев, Дино. История на македонското национално революционно движение. София, Издателство на националния съвет на ОФ, 1954. с.111]. Ще отбележим, че спомените на македонските дейци са записвани от българи и българомани. Благодарение на няколко смели македонци (Ат. Раздолов, Н. Русински, Дим. Евтимов, Ангел Динев) и то след 1934 г., когато българските власти потиснаха малко антимакедонското чудовище - ВМОРО на И. Михайлов - се появиха и по-обективни материали по въпроса.

Понеже днес се спекулира, че ВМОРО е българска организация, целяща присъединяване на Македония към “майката-родина” България, ще цитираме Димо Хаджидимов. Той пише, че “Целта на Организацията е изразена в чл. I от нейния устав: ВТМОРО има за цел да сплоти всички недоволни елементи в Македония и Одринско, без разлика на народност и чрез революция да извоюва пълна политическа автономия на тия две области... Тя (Организацията, б.м.) си постави за задача да премахне всякаква

възможност на съседните заинтересовани държави да се месят в нашите работи и да си служат с нас против нашите собствени интереси” [вж. “Революционен лист”, X 7, с. 4-6, 09.12.1904 г. и X 8, с. 6-11, 27.01.1905 г. или л.161, с. 142]. В отворено писмо до Битолския валия от 13.VII.1902 г. изпратено от Организацията се заявява: “... Ние сме политическа народна революционна организация с интернационален политически състав ... Ние искаме политическа, икономическа и културна автономия на нашата родина Македония” [Русински, Никола. Принос към историята на Вътрешната Македоно-Одринска революционна организация за времето 1900-1903. София, 1936., с.20]. Никола Русински, деец на Организацията казва: “Аз смятам, че всички апостоли изпратени от Сърбия, България, Гърция и другаде, са чужди агенти. Ние сме македонци; може някой да симпатизира на сърбите, други на гърците, българите и т.н., но това не ни ангажира да предаваме нашите народни интереси на тия на които симпатизираме ... Македония не е нито сръбска, нито гръцка, нито българска” [пак там, с.5-6]. Казва го в 1901 г., а е записано в книга издадена в България 1936 г. Цитираното изразява основен принцип на политиката на македонските национални организации - равнопоставеност на отношенията с всички съседи на Македония. Вътрешната организация трябва да работи в много сложни условия, получили се в резултат на дейността на пропагандите. Това положение добре е описано от Дим. Евтимов [Евтимов, Дим.П. Делото на Гоце Делчев. Варна, Печатница на Д. Тодоров, 1937, с.11-12]. Понеже “в една и съща къща бащата се чувстваше чистокръвен елин, синът българин, чичото или вуйчото - прави сръбин ... Организацията трябваше да извоюва свободата на Македония при едно население хванало се гуша за гуша ... Прозорливите и далновидни водачи на македонския народ ... В противовес на Екзархията и нейните домогвания, в противовес на домогванията на всички други чуждестранни пропаганди, преследващи ... - разпокъсането на Македония ... издигнаха самостоятелни цели на движението - образуване от Македония на самостоятелна област със свое автономно управление ... първоапостолите дадоха ясно да се разбере от всички, че Организацията ще служи само на Македония и на никоя друга държава. Македонската държава няма да принадлежи ни на България, ни на Сърбия, нито на Гърция, а ще принадлежи само на македонците, като цяло. И от там лозунга: “Македония само на македонците!” В името на тези искания Организацията призоваваше към борба целокупното македонско население”.

При доставката на оръжие за организацията участват също представители на всички етнически групи на македонското население. Принципът на самовъоръжаването се наложил като единствен за доставка на оръжие. То било закупувано от България, Гърция, Сърбия, както и от албанското и турско население в Империята. Ограбвани били малки складове с оръжие в Турция и България. Българският военен аташе в Белград Христофор Хесапчиев в рапорта си от 12.03.1902 г. съобщава, че 12,000 пушки заминали от Ниш към турската граница откъдето следите им се губят [Елдъров, С. Сръбската въоръжена пропаганда в Македония (1901-1912). София, Военноиздателски комплекс “Св. Георги Победоносец”, 1993., с.37].

В Костурско войводите Манол Розов (от патриаршистко семейство и гръцки възпитаник) и Васил Чекаларов уредили канал за доставка на оръжие от Гърция - пушки система “гра”. Втори канал от Гърция минава през пунктовете Юнчлет - Гевгелия - Прилеп [Динев, Ангел. Илинденската епопея. София, “Народен печат”., с.28]. Оръжие от Гърция пренасял с лодката си и солунският еврейин Яков. От Солун към вътрешността го пренасяли евреите-кирадзии братя Азария [Пандевски, Манол. Националното прашанье во македонското освободително движение (1893-1903). Скопје, Култура, 1974., с.236]. От Сърбия мартинки пренасят организационните работници турци Мето Мале и Юмер Исмаил от с. Норово, Крушевско и турци (може би албанци) от с. Заяс, Кичевско. За въоръжаването на населението в Крушевско помага турчина Исмаил ефенди, който заедно

с други работници пренася гилзи, коршуми и барут. Помагат турци от Кайлярско (Сефедин от Кайляри, Сульо от с. Пльора, Саид от с. Муралари и др.), Кукушко и др.[А. Динев, цит. дело].

По инициатива и с решаващото участие на Гоце Делчев били създадени две работилници за производство на бомби. Първата е организирана през пролетта на 1897 г. в с. Саблер, с майстор арменец Киркор. Бомболеярницата е закрыта от българските власти [А.Динев, цит. дело, с.32]. Димитър Зографов, организирайл трета подобна работилница в с. Дедино, Радовишко.

Парите за закупуване на оръжие са събирани чрез членски внос, от парични налози, вземани от по-богати семейства, от откуп. Богати членове и симпатизанти на Организацията давали пари. Тук трябва да споменем името на битолския еврейин Санто Ароести, който събирал средства главно между евреите, както и неговият сънародник Перис, включил се с доставката на оръжие, санитарни материали и храни [М.Пандевски, цит.дело, с.236].

Както беше вече казано във въстанието взели участие представители на всички етнически групи от населението. Въстаниците превзели властта в много села, прекъснали комуникации (телефонни и телеграфни линии), рушили мостове, нападали бейски имоти и владения. Освободени били големи територии в Ресенско. Превзети били и някои малки градове като Невеска, Клисура и Крушево. Най-сериозен успех е несъмнено превземането на гр. Крушево и обявяването на Крушевската република - първата република на Балканския полуостров сл.Хр.

Начело на въстаниците в Крушево застанал Никола Карев. Той бил против преждевременното обявяване на въстанието, но след като било взето решение за въстание, зароботил и вложил всичките си сили за неговото успешно провеждане. Въстаниците превзели турската казарма и другите официални учреждения на властта. На 3 август градът бил освободен. Съставено било временно правителство и обявена република. От представителите на всички етнически групи на града, който тогава наброявал около 9,000 жители, бил формиран Съвет на Републиката. От своя страна Съветът на Републиката избрал временно правителство от 6 човека, по двама представители на всяка етническа общност, славянофонни македонци, романофонни македонци (цинцари) и албанци. За председател бил избран Вангел Дину.

В Костурско на 3 август 150 въстаници начело с войводата Никола Андреев нападнали гр. Клисура, но са отблъснати от войската. На 5 август нападението се повтаря от въстаническа групировка от около 600 човека. Клисура е превзета. Войводата Кузо п. Динев, възпитаник на гръцки училища, държи реч на гръцки. В речта си той казва, че "борбата ще продължи докато общата ни татковина - Македония, не извоюва своя автономия". Тя е посрещната с одобрение и бурни акламции. Населението се въоръжава с полученото в мюдюрлюка оръжие. До 27 август градът е в ръцете на въстаниците. Въстанически отряд от около 700 човека от Леринско и Костурско на 12 август след упорит бой првзел градчето Невеска. Начело на новата власт в града е избран единодушно от населението и въстаниците докторът по право македоно-румънинът Мисирлията.

Не може да не се отбележи, че и трите превзети градове през въстанието са с преобладаващо македоно-румънско население. Това е неотразимо доказателство, че въстанието е дело на всички съставки на македонския народ. Македоно-румъните дадоха едни от най-славните герои. Можем да започнем с Питу Гули. Да продължим с Митре Влао

(Митре Панчари, Панджаро), който израсна от неграмотен овчар до един от най-известните войводи, защитници на македонската независимост от чужди влияния. Като четник и по-късно войвода той се ограмотява. По време на въстанието е войвода в родния си край - Костурско, на чета от над 150 бойци. Хвърляйки се смело в борбата получава тежки рани. Обичащото го население полага големи усилия да го запази и излекува в тези тежки за родината времена. Оздравял рано напролет 1904 г. повежда отново четата си да брани населението от башибузук, андарты и върховисти. В революционното движение дейно участва и Лака Влах от Костур [Георгиевски, Кузман. Појавата на андартското движење пред и по Илинденското востание. В. Незабрав, бр.18, година VI, Скопје, Јуни 1999]. Македоно-румъните от с. Маловище, Битолско, формирали въстанически отряд начело с войводата Стефан Барджо. На 27 август Маловище е заградено от турците. Войводата е хванат и след жестоки мъчения убит. Скалата на която е убит, този македонски патриот, и до днес се казва "Барджов камен" [М.Пандевски, цит.дело, с.180]. От Магарево е войводата Стерю Накьо, загинал по време на въстанието в битка на Пелистер. От с. Гопеш излезли много въстаници и войводата Александър Гопеш. Много въстаници дадоха патриаршистите в Костурско, Леринско, Битолско и другаде, при това, както патриаршистите македоно-румъни, така и славофонните патриаршисти. Във въстанието се включиха и селата, които бяха към сръбската църковна юрисдикция в Кичевско, Кумановско, Битолско и другаде. Жителите на битолското село Лисолай, масово се включили във въстанието. Участвували в боевете около Смилево, Гявото и др. предвождани от сина на сръбския поп в Лисолай, Глигора.

Редно е да подчертаем, че македонският революционер от Гоцевата ВМРО, македоно-румънинът от гр.Бер, Толи хаджи Гогу, след Балканските войни емигрира в Румъния. Когато го поканват хората на ВМРО (И.Михайлов), след Първата световна война, да се присъедини към тях, той решително отказва. Обяснението не може да бъде друго освен, че тази организация не е македонска.

Ако ВМРО е била българска организация поставя се въпросът защо се създава тогава Върховния комитет. Да кажем няколко думи за този комитет. Той се създава през март 1895 г. Тогава се свиква I конгрес на македонските дружества в България и Румъния. На този конгрес е приет устав и е избран Трайко Китанчев за председател на комитета. Главна цел и първа задача на комитета е агитация в България и другите балкански държави за общи действия срещу Турция за постигане на автономия на Македония. Замисълът на македонците е хубав, но с този комитет българските власти целят друго. Много честни македонци влизат в комитета, като Я. Сандански, Н. Русински, Тр. Китанчев и др., но разбирайки чий оръдие е той го напускат. След "Мелнишкото въстание Трайко Китанчев разбрал, че княз Фердинанд използва доброто име и първичния автономически характер на македонските дружества, за свои династични цели. До тогава той подкрепял княза, но като видял подлите намерения на двореца, преживял такива душевни вълнения, че умира от разрыв на сърцето ... едва 37 годишен" [Делирадев, Павел. Яне Сандански. София, 1946, с.9]. След смъртта на свидния македонски патриот, с помощта на свои оръдия княз Фердинанд заграбва Македонския комитет, който е наречен "Върховен". Те продължават да спекулират с паметта на Трайко Китанчев и да се представят за негови последователи. По-нататък Македонският върховен комитет (МВК) в София, само в името си има нещо македонско, иначе служи на официалната българска политика и играе пагубна роля за македонските национални интереси. За престижа му сред македонците може да се съди от факта, че даже неговите днешни последователи в България - ВМРО-СМД - се срамуват да се нарекат с неговото име.

Чрез Върховния комитет българското правителство иска да подчини Македонското национално-освободително движение на своите цели. Върховистите започнали да привличат неустойчиви елементи от Вътрешната организация на своя страна. За Върховния комитет Д. Хаджидимов пише: “Още от първите месеци на своето съществуване той предприе действия против Организацията отвън, а същевременно, Екзархията и търговските агентства засилиха своите действия отвътре... Цончев (български генерал, председател на Върховния комитет, б.м.) произведе във войводи и въоръжи чети на професионални убийци и разбойници като Дончо Златков, Стефо, Халю, осъдени на смърт, като Алексо Поройлията и др.”. [вж. статията на Хаджидимов “Две течения” в “Революционен лист” X7 и X8]. Дончо Златков искал да бъде приет във Вътрешната организация, но поради разбойнически прояви, му отказали. Това се използва от върховистите и той става върховистки войвода в Източна Македония.

Ще дадем примери за ролята на Върховния комитет като оръдие в ръцете на българските власти. През 1894 г. Българският екзарх в Цариград поискал от турското правителство разрешение да образува Синод при Екзархията. Турското правителство отказало. Българското правителство поискало от Турция берати за владици в Македония. Пак било отказано. Българското правителство увеличило исканията: на 8 юни 1895 г. подало нота, с която вече искало изпълнението на чл. 23 от Берлинския договор. Султанът казал, че един васал няма правото да отправя ноти до своя суверен. През тази година Високата порта трябвало да разгледа “князуването” на своя васал княз Фердинанд и да одобри по-нататъшното му оставане на българския престол. За Фердинанд това е унижителна процедура и той иска да упражни натиск върху Портата за премахването ѝ. Министър Начович предупредил турското правителство, че ако не бъдат изпълнени българските искания в Македония ще има вълнения. Исканията не били изпълнени и последвало “Мелнишкото въстание”. Турците отстъпили. Дали берати за български владици. Както казва Сандански в спомените си: “от въстанието през 1895 г. се възползва само князът, а именно, че го признаха”. Фердинанд станал “постоянен княз на България”. Министърът му на външните работи - Стоилов, “прави изявление, че в царството на Султана цари ред и появилите се там са нехранимайковци и бандити”. За това е награден от Султана с медалите: “Султане” и “Меджидие” [Динев, Ангел. Илинденската епопея. София, “Народен печат”, с.217]. Българското правителство повече не се интересувало от “Мелнишкото въстание”. Тайно се разбрали с турците и българо-турската граница била затворена. Турците могли да колят македонците на рахат.

През 1897 г. била обявена турско-гръцката война. Използвайки момента българското правителство поискало свои търговски консулства в Скопие, Битола, Солун и признаване на България за независима държава. Борис Сарафов подготвил голяма чета за да влезе в Македония и да дига въстание. Турското правителство разрешило консулствата и българското правителство спряло четата на Сарафов. От “въстание” повече нямало нужда.

ВМРО виждала голямата опасност от страна на върховистите и навреме започнала борба с тях. Но борбата е трудна. Върховистите имали подкрепата, включително финансова, на българското правителство. Те събирали около себе си доста интелигенти и офицери, включително и много синове на Македония. Умело манипулирали с лозунги за “освобождение на Македония”, “обединение на българското племе”, за “освобождение на брата-роб” и много българи и македонци се хващали на тези въдици. И българи са разбирали добре същността на върховизма. Павел Делирадев казва: “този фатален за българския и македонския народ “Върховен комитет”.

Дейците на ВМРО се стараели да посрещат идващите от България върховистки чети и със средствата на убеждението да ги отклоняват от пагубния и за тях и за Македонското освободително движение път. Особено активен е Яне Сандански. Той в началото като неопитен македонски патриот се поддава на върховистките внушения и на два пъти влиза в Македония (1895 и 1897 г.) с върховистки чети. Вижда резултатите. Безсмислени кървави погроми над мирното македонско население, а четниците се връщат в България на топло. След тях тръгват нещастни бежанци, прокудени от родните огнища. Сандански пише в спомените си: “Тogaва се зарекох, че докато не разбере как стои делото, има ли организация вътре и пр., никому няма да ставам оръдие...” [Милетич, Л. Дамян Груев. Яне Сандански. Спомени. София, Държавно военно издателство, 1972, с.74]. По-късно Яне се запознава с дейци на Вътрешната организация и се включва в нейните редове. Гоце Делчев му предлага да остане в Източна Македония, неговия роден край. Тук Сандански заработва с жар. Доизгражда и затяга редиците на Организацията. Той работи активно не само със славофонните македонци, привлича в редовете на ВМОРО и другите етнически съставки на македонския народ. През юли 1902 г. свиква на събрание власите от селата Божово, Шатрите и Лопово и ги запознава с целите и борбите на Вътрешната организация. Измежду тях той спечелва верни хора, които предано ще служат на освободителното дело. В няколко села ръководители стават власи [Атанасов, Юрдан. Яне Сандански. София, Издателство на БКП, 1966, с.63].

В Североизточна Македония върховисткият натиск е най-силен. Основна задача на Сандански, възложена от Делчев, е да пази от върховистки чети. Не винаги срещите с тези чети завършвали мирно. Сандански на няколко пъти се е сражавал с върховистките чети на Дончо Златков, Христо Саракинов, капитан Юрдан Стоянов. Христо Чернопеев също е водил бой с четите на върховистите Тодор Саев и Васе Пехливана. Сражения са водили и други македонски чети.

Върховистите искат да проникнат и в Западна Македония. Те подготвят голяма чета начело с полковник Янков, офицер от българската армия, роден в Македония. Той имал намерение да запали на 7 септември 1902 г. гр. Лерин, което да послужи като сигнал за въстание. За щастие тези му намерения били осуетени и по този начин спестени безсмислени жертви сред македонското население.

За отношението на Г. Делчев към Върховния комитет можем да съдим от думите му: “докато моето рамо крепи пушка, Македония ще е недостъпна за български офицер”. [вж. Хаджидимов, “Две течения”, “Революционен лист”, X 7 и 8]. Заради тази си позиция Гоце е ненавиждан от върховистите. Ген. Цончев свързва Халю (убиецът на Ст. Стамболов) с Дилбер Иванчо, войвода изгонен от Вътрешната организация, и ги натоварва да убият Гоце Делчев. Заговорниците събират чета от тридесет души и я изпращат в Македония. Търсят Делчев в Струмишко, но се натъкват на организираната сила на народа. Както пише А. Динев [Динев, Ангел. Илинденската епопея. София, “Народен печат”, с.127-128]: “Македонците ги гониха до границата”.

Части от македонското население са се поддавали на върховистките внушения от България, Гърция и Сърбия. За обикновения македонски селянин военната униформа с лъскавите копчета и други дрънкулки, военните чинове: капитан, полковник, генерал са внушавали уважение. Чувството, че зад тях стои редовна армия и държава, (а самите върховисти са спекулирали като са казвали, че зад тях е и Русия,) са вдъхвали кураж на поробения македонец. Това е виждал и Янето. Стари хора предаваха, че с цел да отклони вниманието на македонците от България в една от църквите (мисля, че в с. Ощава) той говорил на селяните, че България е бедна и слаба, че тя няма добри политици, които да я

изведат на добър край, че тя е “гладна въшка” и ако към нея се присъедини Македония ще “дойде ден 40 къщи да орат с един чифт волове”.

Като виждат, че Върховния комитет не постига реален ефект, противниците на македонското национално-освободително движение в България решават да създадат контра организация вътре в Македония. През 1897 г. те основават “Благодетелно братство”, като контракомитет на Вътрешната организация. “Основатели и ръководители на братството са Иван Гарванов, Димитър Мирчев, Христо Тенчев, Антон п. Стоилов - учители, Йосиф Кондов - банкер, Самарджиев - книжар, Делчо Колушев - чиновник в българското консулство и други от тази категория” [Кьосев, Дино. История на македонското национално революционно движение. София, Издателство на националния съвет на ОФ, 1954, с.201]. По-късно тази организация се преименува в “Революционно братство”. “Гарванов сам признава в своите спомни, че неговите хора били в постоянна връзка с върховистите, разпространявали върховистки пропагандни материали”. “Братството” решило да убие Даме Груев, Пере Тошев, Иван х. Николов и др.”. В омразата си към вътрешните дейци те стигнали до там, че планирали убийството и на такъв верен на българските интереси човек, като Хр. Матов. Това признал сам Гарванов пред Матов [Матов, Христо, За своята революционна дейност. Лични бележки. 1928, с.16]. Читателю обърнете внимание на тези факти, защото години по-късно врагове на Македония ще пишат, че начало на убийствата между македонските дейци поставил Яне Сандански.

Върховният комитет донесе и друга голяма беда на Македония. Виждайки българския пример гърците и сърбите също създават аналогични комитети. В своите спомени А. Мазаракис пише, че в отговор на българските действия в Македония, млади офицери образуват в Атина в края на 19 в. секретно сдружение “Етници етерия”, за да брани своите сънародници от българските банди [Mazarakis-Ainian, A. Memoaires. Institute for Balkan Studies, Tessaloniki, 1979, с.20]. През 1902 г. в Белград е създаден “Главни отбор четничке организације”, аналог на Македонския върховен комитет в София. Гръцките и сръбски организации също започват да набират македонци-бежанци и да формират чети и ги изпращат в Македония. В прогръцките и просръбски чети има също така гръцки и сръбски офицери. Някои от тях са гърци и сърби, а други са синове на македонската земя.

Лъжа осма: “Кръсте Мисирков – македонец №1 за 20 век”. Тук Б. Димитров съвсем се е олял. Най-напред този човек не уважава чувствата на един народ, който той иска да убеди, че се състои от “българи първо качество”. Защото според много български историци и общественици българите са на качества и почти винаги първо качество или най-романтичната част сме ние – македонците. Благодарим за високата оценка. Щом вие го казвате, сигурно е вярно, но ние искаме да сме си македонци. Та думата ми беше, че Димитров се е съвсем олял. Всеки нормален човек се отнася с уважение към светините на дадена религиозна или етническа група. Това е въпрос на възпитание.

Би било простимо, ако някой се е заблуждавал в деяния и помисли на историческа личност и вие разкриете заблуждението. Но тук случаят е съвсем друг. Тук Димитров си е пушал въображението, при това доста сиромашко въображение, и говори за Мисиков, като сръбски шпионин, руски шпионин, български шпионин.

За нас македонците Кръсте Мисирков е действително една свята личност и най-малкото, няма да уважаваме всеки, който иска да я омърси. Кръсте Мисирков рано прозря коварните планове на балканските правителства по отношение на Македония и предупреждаваше македонските революционери, че искат да я делят. Оказа се прав. Когато започна Междусъюзническата война, той правилно предупреди македонците да не

напускат родните си места, защото това ще е пагубно за Македония. Пак се оказва прав. Интелигентен и образован, голямата му обич към Македония го беше дарила със здрав усет към процесите в и около нея, той винаги чувстваше грозящата я опасност. Много направи по време на Балканските войни и Първата световна война за да помогне на Македония. Ето поради тия причини го обичаме. За това е мил на всеки македонски патриот.

Книгата на Б. Димитров не ни харесваше още като видяхме заглавието ѝ, но когато прочетохме “лъжа осма” многократно си михме ръцете и не ни напускаше, чувството, че сме се допрели до нещо особено мръсно.

Много разчитаме, че ще се намери един достоен българин, който да вземе отношение по книгата на Б. Димитров. Да каже, че така, през просото, не бива да се върви. Такъв не се намери. За чест на българската наука, срещнах университетски историк, който, меко казано, не споделя нито тона, нито възгледите на Б. Димитров. Оплака се, че на такива като него не се дава трибуна.

Искам да обърна внимание, че ако някой се заеме, то може да развенчае по-голямата част от националните герои на коя да е страна. Защото за разликата от големите планински върхове, при които, колкото по-високо се доближаваш до тях, толкова по-величествени изглеждат, то колкото по-отблизо опознаваме човека, включително героите, толкова по-ясно виждаме и обикновените им човешки недостатъци. Чест прави на македонските историци, че само бранят своето, а не тръгнат да развенчават българските (или кои да е други) национални герои. Защото ако се бяха заели да развенчаят някои от тях, сигурно биха намерили факти. Знайно е, че бащата на Раковски е доверен човек на султана – мемлекет чорбаджи. Представяте ли си какви неща може да напише човек? Говори се, че Ботев е застрелян не от турците, а от своите. Една развихрена фантазия може да съчини невероятни истории за това. Вървеше мълва, че българският историк, запознал се с турските документи по делото на Левски се самоубил, когато видял истината. Един македонски Божидар Димитров чудесии би изписал или за българите като предателски народ, или за В. Левски. Малко българи знаят истинското име на Бенковски. Малко хора знаят даже къде е роден. Още по-малко знаят, че по време на въстанието той не е ходил в родния си град. Нищо не се пише в българската историческа литература за живота на Г. Бенковски – Гаврил Хлътев, преди Априлското въстание. Той се появява по време на въстанието изведнъж и в целия си блясък, като Атина Палада от морските вълни. Но блясъкът на Хвърковатата чета ще помръкне ако се изнесат, поне тези от фактите, които се знаят. Дали си дава сметка Б. Димитров, какво ще говорят учителите по Българска история на учениците. Може да се продължи с Петко Славейков и т.н.

Липсата на здрав патриотизъм у българите, на нас, като български граждани, много ни пречи. Ако този патриотизъм го имаше България нямаше да бъде така опустошавана, нейните богатства (сътворявани и от нас македонците тук и нашите родители) нямаше да бъдат така безмилостно изнасяни и прахосвани от хора, които са се тупали в гърдите, че са патриоти.

Ясен е стремежа Ви да унищожите македонския патриотизъм, искате още част от нашата родина.

Лъжа девета: Героичната борба на македонския народ срещу “бугарските” окупатори 1941-1944 г.

Че “бугарите” са окупатори говори даже фактът, че при преговорите с германците и в официалните документи пише “окупирайте Македония”, че армейските поделения окупирали Македония официално, в българските документи и медии, се наричат “окупационен корпус”. А как се е държал този корпус спрямо населението и борците за национална свобода има много писано и трябва само да се прочете. Все още има и много живи свидетели, които могат и да разкажат. Ние сме слушали такива разкази от бащите си и техните аскер-аркадаши. Много жестокост имаше в тях.

Българската окупация нанесе страшна рана на Македония, която дълго ще кърви. Българското правителство с лека ръка се съгласи Западна Македония да отиде към Албания (тогава под италианско управление). В резултат на това хиляди македонци от ония краища, тероризирани от албански националисти и фашисти, напуснаха родните си домове. В Скопие има цял дебарски квартал. На тяхно място се заселиха албанци и промениха етническият пейзаж на този край. Ако през 1941 г. българските власти все пак могат да намерят някакво оправдание с това, че италианците са по-силни, то нямат оправдание, през 1943 г., когато Италия излиза от войната. Македонци предлагат на българското правителство, в тази неясна обстановка, да влезе с войските си в Западна Македония, но то отказва и ги оставя да ги тероризират Джемал Хаса и други арнаутски националистически и фашистки водачи. На 18. 10. 1943 г. Б. Филов, начело на българска делегация, разговаря с Хитлер, Рибентроп, Шмидт, Кайтел и Йодл. Ето какво е записал в своя дневник: “Говорихме доста и върху положението в Албания, изтъкнахме безредиците и преследванията на българското население, на което те обещаха да дадат защита (не настояхме много, за да не се ангажираме и ние с военни действия)” [Богдан Филов. Дневник. София, 1990, с.631].

Димитров казва, че каквато била борбата срещу фашизма в България, такава била и в Македония. Но той вероятно нищо не знае за Драмските събития от октомври 1941 г. Само за няколко дни са избити хиляди хора, повечето мирни граждани. Очевидци са ни разказвали, че фанатизирани български войници, са хвърляли гранати през прозорците в помещения, където са били затворени местните жители. Дали си давате сметка, г-н Димитров, че с внушения от рода на “българите са маята”, Вие създавате нови техни последователи? И може ли някои да отговори защо никъде в изучаваната българска история не се споменава избиването на няколко хиляди души в Драма и селата Чаталджа, Доксат, Равика и др., цифра съпоставима с всички избити по време на Априлското въстание и с пъти по-голяма от избитите в Баташката черква? Нали българските управляващи твърдят, че това са български земи? Или земите са български, но избитото население не е българско? В разглеждания район живеят християни, говорещи езика на хан Аспарух, вероятно потомци на кумани, а някои български историци внушават, че са потомци на Кубер. Представяте ли си една развихрена фантазия какво би съчинила, как днешните българи избиват куберовите българи в Македония?

Българските власти изпратиха на сигурна смърт над 11,000 македонски евреи. Мисля, че само това да бяха свършили е достатъчно.

На 17.06.1942 г. с наредба на Министерството на вътрешните работи са сменени кметове в Македония и на техните места са поставени българи. На 10 юли същата година с наредба на Министерство на просветата, само в Скопска област са уволнени 408 учители и на техните места са поставени учители от България. А така се постъпва във всички окупирани райони.

Македонците провеждат въоръжени акции против окупаторите: унищожаването на немските самолети на летището в Скопие през юни 1941 г.; вземането на експлозив от рудник “Радуша” през август същата година; боят край тунела “Богомила” през септември 1941 г. и др. През тази година са сформирани Скопският партизански отряд (август), Прилепският (септември) и Кумановският (12 октомври). На 11.10.1941 г. партизаните от Прилеп нападат полицейския участък, пощата и затвора. На следващия ден е сложено начало на борбата и в Куманово. В Битолско партизаните са в отряд “Пелистер”. Този отряд е разбит от българските окупационни войски на 03.05.1942. Окупаторите триумфират. Тогава един смел македонец – Стефан Наумов-Стив – в центъра на Битола убива (06.05.1942) областния управител Кюркчиев. След два месеца (06.07.1942) е формиран новият битолски отряд “Даме Груев”.

Във Вардарска Македония партизанската борба се разгръща в големи мащаби. През август 1943 г. се формира първият батальон на народоосвободителната войска на Македония. След него се формират батальоните в Тиквешко, Преспанско и Кумановско. По-нататък започва формирането на по-големи партизански формирования. На 11.11.1943 г. се формира Първата Македонско-косовска ударна бригада. На 20.12.1943 г. в с. Фущане се формира II-та Македонска бригада, на 26.02.1944 г. се създава III-та македонска бригада и през м. юли с.г. се създава IV Македонска бригада. Македонските партизани завоюват своя свободна територия в Западна Македония. На 11.01.1944 г. германска колона се движи от с. Луганци за Ошин. Попада на партизанска засада, в резултат на завързалата се битка са убити 15 германци, 13 са пленени. Взети са 4 картечници, 1 минохвъргачка, много пушки, раници и друго снаряжение [л.387, с.117]. На 18.01.1944 г. три колони германци между селата Фущани и Ноти също попадат на партизанска засада и дават 123 убити. За да не допуснат свързване на свободната територия на Северна Македония с тази в Южна Сърбия, на Пета българска армия е заповядано да ликвидира народоосвободителната войска. При завързалия се бой (26.03.1944) на гара Ристоец от около 200 български и германски войници се спасяват само шеесетина. 7 германски и 15 български войници и един офицер са пленени. Унищожени са 7 локомотива и влакова композиция за Германия [л.387, с.125]. На 03.04.1944 г. партизаните нападат Злетовските рудници, пленяват 51 български войници и един офицер. Няколко войници са убити, 120 миньори постъпват в редовете на Народоосвободителната войска. Могат да се посочат още славни битки, водени от македонските партизани, ще споменем само битката при Петрова Гора на 19.06.1944 г., когато те разбиват един български батальон от около 400 войника, от които около 150 пленяват, някои са убити и ранени. Трябва да се отбележи, че много честни български войници са се възмущавали от поведението на своите офицери и другари по служба.

Борбата добива ясно изразен македонски национален характер. Партизаните воюват за македонска държава. На второто заседание на Антифашисткото вече на народното освобождение на Югославия (АВНОЮ), състояло се на 29.11.1943 г., македонският народ е представен от: Димитър Влахов, съгражданин, приятел и съидейник на Г.Делчев, борец за независима Македония още от турско; Михаил Апостолски - комендант на Главния щаб на Народоосвободителната войска и Партизанските отряди на Македония и Методи Андонов - Ченто, член на Главния щаб. На това заседание македонският народ е признат за равноправен на другите народи на Югославия и му се дава право да организира своя собствена македонска държава, като федерална единица на нова Югославия. В решенията на заседанието е записано: “... Югославия се изгражда и ще се изгради на федеративен принцип, което ще осигури пълна равноправност на сърбите, хърватите, словенците, македонците и черногорците.

Гласове за даване автономия на Македония се чуват и в България. На 13.02.1944 г. при един от регентите на България и бивш министър председател Б. Филов, отива българският banker и политик Атанас Буров. Той предлага на Филов да дадат автономия на Македония. Филов отклонява предложението. Два дни по-късно (15.02) Буров отново е при Филов с тази идея. В нейна подкрепа той казва на Филов, че е говорил със съветския посланик в София, Лаврищив и той одобрил предложението за независима Македония [Б. Филов, Дневник, с.663 и 665].

На 30.04.1944 г. Методи Андонов-Ченто събира в разширен състав Инициативния комитет (отбор) за свикване на Антифашистко събрание на народното освобождение на Македония (АСНОМ). Ето извадки от решенията на Инициативния съвет: “Македония днес се бори рамо до рамо с всички югославски народи за една нова демократична и федеративна Югославия, в която Македония ще бъде една от шестте федеративни, равноправни единици. Тая воля Главният щаб я прокламира чрез своите делегати пред Антифашисткото вече на народното освобождение на Югославия (АВНОЮ) и президиума на АВНОЮ. С вземането на тези решения се определя напълно положението на Македония в днешната борба”.

Следващото събиране на Инициативния комитет за свикване на АСНОМ и Главния щаб на Македония е на 06.05.1944 г. На него се решава да се изпрати делегация в състав: Ченто, Мане Чучков и Кирил Петрушев до Националния комитет на остров Вис. Делегацията трябва да проучи “в съгласие с върховните тела на Федеративна Югославия и в съответствие с международното положение, главният проблем на македонската борба - въпросът обединение на Македония”. Делегацията е упълномощена да поиска: да се изпрати съветска мисия при Главния щаб на Македония; да се разшири пропагандата на македонския език, като радио “Свободна Югославия” започне емисии и на македонски, пропаганден материал, като позиви и др. да се хвърлят написани на македонски език. Делегацията е упълномощена да отправи призив до македонците в България и Гърция за съвместна борба и до македонската емиграция по цял свят да помогне борбата за свобода.

На 24.06.1944 г. започват разговорите с Националния комитет на Югославия под председателството на Тито. В записките на разговорите е записано: “Македонският народ изразява стремежа си за обединение на всичките негови дялове. Това е негово национално право и поради това този негов стремеж остава като негово постоянно искане”. Но по-нататък е записано, че още е рано да се постави това искане от върховните органи на Югославия, пък даже и на Македония, защото заплашвало единството на антихитлеристкия фронт.

Инициативният съвет решава Антифашисткото народно събрание на Македония да бъде свикано на връх ден Илинден. Така на 2 август 1944 г. в манастира “Прохор Пчински”, край Куманово Събранието започва своята работа. То е открито от най-възрастният член на Инициативния съвет - Панко Брашнаров - учител от Велес, виден деятел на ВМРО(о). Той започва с прочувствени думи: “Откривайки първото Антифашистко събрание на народното освобождение на Македония, на това историческо място, на тази историческа дата, аз съм силно развълнуван, през премрежените си очи виждам да се вълнува цялата македонска земя, виждам всички македонски реки от Пчиня и Вардар до Места и Бистрица да се разплискват, за да измият срама от многовековното робство, та да бъде чиста и светла новата македонска държава. Чувствам, че пръстта над многобройните герои, паднали за свободата на Македония, над старите Илинденци, им става по-лека, като гледат своите последователи - новите Илинденци, младата македонска

войска, като гледат израстването на свободна и обединена Македония върху поставените от тях темели”.

По-нататък П. Брашнаров поздравява гостите на събранието: представителят на Върховния щаб генерал Светозар Вукманович - Темпо, представителят на на ГЩ на народоосвободителната войска и Партизанските отряди на Сърбия - Живоин Николитч, представителите на английската и американска мисии при Главния щаб на Народоосвободителната армия и Партизанските отряди на Македония - Дикенсон и Сричка. В обръщението си до Темпо председателят поздравява Върховния щаб и “върховния водач, маршал Тито” и счита, че той ще стане “изразител на вековните стремежи на македонския народ за свобода и обединение”. “Но в отговора на Темпо няма и помен за някакво обединение на Македония”.

На това събрание Вардарска Македония е провъзгласена за федерална република в състава на Югославия. Публикувана е декларация, с която се гарантира свободата и равноправието на всички граждани на страната без разлика на вяра и народност. Така в борбата против фашизма се роди Р. Македония.

Разказа, в който се осмиват сръбските партизани и величае българската войска прилича на взет от наивен сценарий за екшън от евтин американски филм. Българската армия многократно е показвала храброст и това никой не отрича. Тачим еднакво всички съседни на Македония народи и когато някои внушава шовинистични чувства, и то така грубо, много ни ядосва. Вие може да мразите сърбите. Но те са патриоти. Насилвате ни да направим една съпоставка. Турци (еничари) избиват около 80 видни сърби в началото на 1804 г. Кара Гьоргъе развява знамето за освобождение на Сърбия. След около месец 28-30,000 сърби се нареждат под бойното му знаме. В периода на най-голям революционен подем в България, пролетта на 1876 г., един велик българин (Хр.Ботев) тръгва с чета да освобождава народа си. От Козлодуй до убиването му на в.Вола към четата не се присъединява нито един българин. Да не разказваме случая с човекът, който им продал овцата (по З. Стоянов).

Югославските народи се държаха много сериозно по време на Втората световна война. Те дадоха най-много жертви процентно на населението. Това се оценява от всички нормални историографи в света. Хитлер предлагаше на Югославия Солун с Вардарската долина, ако се присъедини към пакта на фашистките държави. Правителството на Цветкович подписа (25.03.1941 г.) договор, но югославските народи не се полакомиха за Солун и Вардарската долина, дигнаха се и го свалиха от власт. 25 дни по-рано Богдан Филев подписа договор с държавите от фашисткия пакт, а в България цареше пълно спокойствие. С изключение на малък брой интелектуалци и няколко политици англо- и франкофили, всички други или приветстваха или не реагираха по отношение на този акт. А и тези които не бяха съгласни не демонстрираха открито своето несъгласие.

Лъжа десета. Б. Димитров не я е озаглавил “Радостта на македонците от създаването на Р.Македония”, а манипулира с “Радостта от повторно включване в Югославия”. Вярно е, че много македонци искаха независима Македония. Вярно е, че македонците искаха да тръгнат към Солун, а не към Берлин. Но обърнете внимание, искаха Солун, а не София. Не искаха обединение с България а обединена независима Македония. Вярно е, че честни македонски патриоти бяха избити със знание и по нареждане на югославски комунистически ръководители. Поклон пред светлата им памет. Но искаме да кажем на проф. Димитров, че преобладаващата част от тези жертви, както и попадналите в затворите, воюваха за Македония. Това може да го видите в: Ивановски, Владо,

Януарскиот “масакр” и вистината за него. Сп. Македонско време, бр 32, мај 1997; Гашев, Ефтим, Нашата кауза, Скорје, 1995; Ристевски, Стојан, Судени за Македонија (1945-1985), Охрид, 1995 и др. Сам Е. Гашев е лежал в затворите. Знаете ли че част от жертвите са македонски партизани. Ако тези патриоти искаха България, тя беше при тях, но те воюваха срещу нея.

Само сляп човек не би видял радостта на македонците, че най после, през 1944 г. се е осъществила мечтата на най-свидните македонски синове – свободна Македония. Мисли, като “югославските комунисти с терор и насилие ще приложат най-реакционните идеи на сръбската шовинистична политическа мисъл – идеите на Новакович, Цвиич, Белич”, са далеч от истината. Ако югославските комунисти не бяха допуснали създаването на Р. Македония, сега, Вие, г-н професоре, нямаше да имате тема за изява, защото поне 90% от македонците в Р. Македония, щяха да са сърби, така както голяма част от македонците, власите, гърците в България днес са българи, както се посърбиха голяма част от българите в Западните покрайнини. Българските комунисти бяха едни от най-грубите и най-верни на Сталин. Те насилствено писаха македонците в България като българи. Помаците - също. Смениха им имената. Опитаха се да българизират етническите турци. Надяваме се, че всеки интелигентен човек може да направи съпоставка между политиката провеждана от югославските и българските комунисти. А защо мълчите за македонците тероризирани в България? Тук също има избити македонци, а и много лежали в затворите. Защо не кажете, че както българските фашисти избиваха най-добрите македонски патриоти, като Н. Вапцаров, А. Попов, Н. Парапунов и много други, така българските комунисти, към които се числите и Вие, г-н професоре, избиваха най-достоините македонски синове, като сподвижниците на Герасим Тодоров (прочетете книгата “Македония моята опора” на един от малкото останали живи негови другари). Много честни македонци гниха по българските затвори, защото искаха независима Македония, също както своите сънародници от Вардарска и Егейска Македония. Младежи от Неврокоп (Г. Делчев) започват да работят за тая цел. Още през 1945 за кратко са арестувани Георги Сотиров Дукимов и Тодор Атанасов Солаков. През следващата година те създават патриотична организация. На учредителното събиране в дома на Георги Иванов поп Ангелов присъстват около 15 човека [Дукимов, Г., Един живот една идея]. Членовете на организацията работят за изясняване на населението като македонско, при преброяването. Искат независима Македония или Балканска федерация, а не присъединяване на Пиринска Македония към Югославия. Започват да издават в гимназията стенвестници “Македонска мисъл” и “Илинденски лист”. Статиите са най-вече от Иван Парасков, Марин Варадев, Георги Дарев и др. Започват да събират оръжие. Готови са да се жертват за Македония. Държавна сигурност (ДС), която е арестувала през 1945 г. Георги Жерев, го освобождава, но го вербува за свой агент. Той влиза в организацията и предава всичко на Костадин Кехайов (Бакото) - служител от ДС. На 20.04.1946 г. членовете на нелегалната организация са арестувани. Македонски патриот от милицията (Ангел Каратанев) предупреждава патриотите, но е късно. Милицията е блокирала града [Дукимов, цит. дело].

През пролетта на 1947 г. в Южен Пирин се появява нелегална група, водена от Иван Давков от Светиврачка (Санданска) околия. Въръжената чета се бори за освобождение на Македония [Пелтеков, А. Тешово.2001]. В нея се знае, че са влизали още Костадин Соколов от гр. Неврокоп (Гоце делчев) и едно момче от с. Голешово, Светиврачко, чието име ни остана неизвестно. Към четата от с. Тешово се присъединяват Васил Петров Киримов, секретар на четата, Илия Савов Шушутев и Борис Ат. Кирпиев. Знае се, че четата е имала над 40 пушки. За да се присъединят към четата няколко затворници бягат от Неврокопския затвор. Всички те са избити, в това число и овчари от с. Тешово. На различен срок са осъдени помагачите на четата. Официално властите казват, че

е разбита банда бореща се за “независима Македония под американски протекторат”, че са хора на Иван Михайлов.

През 1948 г. в Пирина излизат Герасим Тодоров, Георги Сучев (от с. Горна Белица, Светиврачко), Крум Солунов от с. Ошава, Светиврачко и още десетки други. Те се борят за независима Македония. Комунистическата власт хвърля срещу тях войска и милиция. Ето равносметката: осем обесени, трима живи изгорени в планината на с. Плоски, двама убити при засада, трима самоубили се (Г.Сучев, 23.03.1948), четирма измъчвани до смърт за изтръгване на лъжливи признания, а след това намушквани с ножове докато душите им излезнат, един застрелян “при опит за бягство”, един умрял по време на следствието от “милувките” на следователите, осемдесет и четирма осъдени на различни срокове затвор [Монев, Крум, Македония моята опора, с.12].

За да бъдат мразени от населението българските власти представят борците за независима Македония като михаи- ловисти. За съжаление този похват се използва не само в България, но и в Р. Македония. Това също дава възможност на враговете на Македония днес да изопачават истината. М. Милотинова във филма си ги представи като борци срещу македонизма. Ако не беше останал жив Крум Солунов, така и нямаше да знаем, че отрядът на Герасим Тодоров е от македонски патриоти.

След развалянето на отношенията между България и Югославия пострадват и много комунисти, македонски патриоти. Във връзка с процеса “Трайчо Костов” са осъдени Иван Масларов от Якоруда, Васил Ивановски и др. По-късно е подгонен Георги Мадолев, един от най-интелигентните партизани в П.Македония. Той е принуден, на V-тия конгрес на БКП, да си направи “самокритика” за своята промакедонска позиция. При особени обстоятелства 1949 г. загива зам.командирът на Неврокопския партизански отряд – Благой Джугданов. Официалното обяснение на властите е, че прострелването му е станало по невнимание. Но неговите близки бяха убедени, че е убит нарочно, заради македонските му възгледи. Неговият убиец по-късно е генерал от Държавна сигурност. Измежду населението се шушукаше, че на смърт е бил осъден и друг македонски патриот от Г. Делчев - Данелов.

Интересна е съдбата на Герман Петров Христов (Дамовски). Взел участие в Гражданската война в Гърция, след войната той е обявен от ГКП и БКП за титовист и е съден, както в Полша, така и в България. Неговият грях е, че отстоявал македонската си принадлежност.

В периода между 1950 и 1960 г. на много места в Пиринска Македония са създадени македонски патриотични организации. Те възникват главно в средните училища. Българските тайни служби успяват да ги разкрият. Младежите са затваряни, бити и значителна част от тях осъдени на затвор. Всички са изключени от училище.

През 1957 г. е разкрита младежката организация бореща се за освобождението на Македония в гимназията в гр. Разлог начело с Георги Големеов. В тази младежка организация влизат още Георги Попатанасов, Борис Прегъов и др. Учениците са изключени от гимназията, с право да се запишат в други гимназии, извън Пиринска Македония.

Младежката организация бореща се за освобождение на Македония в Горския техникум в гр. Банско е разкрита през юни 1957 г. Арестувани са Илия Чиликов от с. Спанчово, Васил Влахов, Кръстьо Папазов, Владимир Коцалов, Владимир Коцинков -

отличник (от с.Садово, Гоцделчевско), Недялка Ламбрева, Спас Галчев отличник на класа и комсомолски секретар, Станке Домозетски от с. Крупник, Елисавета Домозетска, Борис Янчев, Стоян Герчев. На 5 години затвор е осъден Илия Чиликов, 3 години - Станке Домозетски, на 1 година - Кръстьо Папазов. Всички са изключени от училище.

На следващата година в Разлог е разкрита нова македонска организация. Според обвинителния акт, през пролетта на 1958 г. Георги Йорданов Попатанасов, замисля да създаде нелегална организация, която чрез въоръжена борба да освободи Македония. Ревностен съратник на Попатанасов е Борис Самуилов Прегъов, също от с. Елешница, Разложко. Привлечени са още Иван Борисов Дивизиев от с. Елешница, по това време ученик в гимназията в гр. Симитли, Мирчо Митев Драганчев от с.Ораново, Благоевградско и Иван Духарски от Симитли. На 01.09.1958 г. Г. Попатанасов и Прегъов са арестувани и разследвани. И двамата се държат достойно. Зам. окръжният прокурор Мирчо Лазаров осъжда (10.11.1958 г.) за това, че “са образували група, която си поставила за цел събаряне на народodemократичната власт в Балгоевградски окръг” и “се приготвявали да излезат през границата на страната, отивайки в Югославия, без разрешението на националните органи на властта”, Попатанасов на 5 години затвор, като непълнолетен, а Прегъов на 10 г. затвор. Като веществени доказателства по делото са приложени: “Характеристиките на обвиняемите и книгата “Македония - минали и нови борби”.

В българските затвори излежават присъди Стоян Георгиев, Сократ Маркилев, Иван Тимчев, Йордан Костадинов, Иван Георгиев Биков и Борис Борисов Арабаджиев и много други. Много са въдворени на местожителство далеко от П. Македония, като Костадин Франгов и др. И. Биков и Б. Арабаджиев са основали младежка организация в с. Самуилово, Петричко. ДС е по следите им. През април 1957 г. двамата заедно с други младежи от селото са арестувани и бити в Милицията. Младежите не се изплашват и продължават да разпространяват листовки написани на ръка. На черната дъска в училището написали “Вън българите от Македония”. Разпространили листовки със следното съдържание: “Или обединение чрез мир или кръв ще се лее”, “Да се вдигнем на борба за обединение на Македония”. За тази си дейност И. Биков е осъден на 3 години лишаване от свобода, 2000 лв. глоба и лишаване от граждански права за 5 г. Б. Арабаджиев е осъден на 1 г. и 6 месеца лишаване от свобода. Другите техни сподвижници са оправдани.

1960 г. е разкрита македонска организация сред учениците от училищата в Благоевград. Изключени са много ученици.

Пролетта на 1964 г. патриотично настроени македонски студенти в София искат да организират земляческа вечер. Поискват това да стане в Македонския дом. Отказват им. Тогава те издействат вечерта да се проведе в студентския стол на 4-ти километър. Тържеството се провежда на 06.03.1964 г. Пеят се патриотични песни. Декламираат се стихове от Вапцаров и стихове на македонски. Пее се македонският химн. На сутринта в 6 ч. е арестуван Стоян Панделиев Димитров от с.Кулата, Петричко. На 12 май е задържан и К. Ангов. Задържани са също Любен Вангелов Киров, Стоян Керимидчиев и Лазар Сучев. На процеса състоял се на 08. юни (или юли) са осъдени само Стоян, Любен и Стоян Керимидчиев по на 5 и 3 години. Изпратени са в Старозагорския затвор.

Стоян Панделиев е говорител на македонската емисия на радио София. След освобождаването му от затвора, властите го карат да напише антимакедонска статия, за да остане на работа.. Отказва. За него работа, като интелектуалец, в България няма. Отива на работа като работник в Металургичния комбинат “Кремиковци”.

Строго се преследват интелектуалците в които се съмняват, че могат да пишат върху македонската тематика. Претърсвана е квартирата на Г. Попатанасов (1972 г.).

Един голям македонски патриот – Павел Дувалевски от Е. Македония – осъждан на смърт, от немците, като антифашист и от гръцкото кралско правителство, член на Гръцката комунистическа партия и на БКП, е затворен за тримесеца от българските комунисти, без присъда, само защото е носел македонска литература, при идване от Р. Македония.

Философът Костадин Иванов Георгиев, преподавател във Висшия минно-геоложки институт, виждайки изопачаването на фактите в българската историческа литература, решава да напише труд с работно заглавие “Върху някои аспекти на великобългарския шовинизъм”. Той е улеснен в това си начинание, защото, готвейки докторската си работа, има достъп до специалните фондове на Националната библиотека. Привилегия, която, по това време, се дава на малцина. След известно време трудът, в чернова, е оформен, но и Държавна сигурност вече знае за него. Знае също, че Георгиев има намерение да изнесе трудът си за издаване в Югославия. Щатни и нещатни нейни агенти го следят навсякъде - в библиотеката, по време на лекции и упражнения, в къщи. Два пъти правят обиск на дома му без негово знание. Правят и официален обиск. Не могат да открият труда, но са сигурни, че го има. Георгиев е уволнен от работа, тъй като “проявява подчертан интерес по т.нар. “Македонски въпрос” и пред доносчика “Стоянов” нееднократно е застъпвал “скопската” теза за съществуването на “македонско малцинство” в България”. [Данните са взети от дело N25386 на ДС, предоставено от К.Георгиев]. Уволнена е от работа и съпругата му, която е доктор по философия и член на БКП. Семейството му остава без работа и се издържа от родителите им. И както му казват приятели: “Имал си късмет, че всичко това се е случило през 1986 г., по времето на перестройката, защото ако е било по-рано, не знаем колко години щеше да гниеш в затвора”. Ще добавя, че след свалянето на тоталитарния режим в България, К. Георгиев беше върнат на работа и отново уволнен под претекст, че за него няма подходяща учебна дисциплина в университета. Това не отговаря на истината.

Значителна част от тези светли умове, за да бъдат ненавиждани от народа, бяха представяни като сръбски шпиони, та днес такива като Вас, г-н професоре, използват тази фалшификация, за нови фалшификации. Представят македонски патриоти като борци за българщината. Прочетете по този въпрос, както цитирана книга на К. Монеv, така и малката книжка на Дукимов, Георги С. Една идея един живот. Спомени за първия македонски процес в Пиринския дял на Македония. гр. Гоце Делчев, 1999. Обърнете внимание, че тези хора се борят за независима Македония, когато според българските историци има насилствено македонизиране на българи в Македония.

С идването на “демократията” положението малко се промени, но гоненето на македонците продължава. Години наред полицията бие македонците отиващи да положат цветя на гроба на нашия национален герой Яне Сандански. Има покъртителни картини. Иван Кошкoderов, македонски патриот, на младини писал стихове за Македония, но в напреднала възраст инвалид, тръгнал да положи цветя с москвича си, означен с номер за собственост на инвалид. Полицията го посреща. Изваждат го насила от автомобила. Инвалидът се подпира на корпуса на колата си, а полицията удря ли удря сакатият човек с палките по-главата, по гърба, където сvari. С болните си ръце, горкият човек не е в състояние да предпази главата си. Едва ли има по света демократична държава, в която да се наказва жестоко поднасянето на цветя на гроба на тачен починал?

На 25.05 1991 г. македонци събират подписка за своите национални права. Полицията на “демократична” България ги подгонва. Хващат Иван Котев и удрят главата му в тротоара. На Кирил Иванов едва не избиват едното му око. Бити са още Йордан Костадинов, Кирил Тилев. За случая някои от битите са освидетелствувани от лекари. На колко македонци отнеха задграничните паспорти, т.е. отнеха едно от гражданските им права? Вие да сте видели да са дали на македонец трибуна по телевизията или вестниците да се защити след като е бил оплют? В “демократична” България няма такова нещо.

Само човек нямащ представа от нещата може да твърди “Е, има неколкостотин потомци на власи, преселили се от Егейска Македония в България, обявили се неотдавна за “македонци” и обединили се в ОМО “Илинден”. За съжаление те ще бъдат такива, докато Белград, а напоследък и Атина плащат да бъдат “македонци”. Ето впрочем чудесен пример как една националност може да се превърне в професия”. Г-н професоре, Вие сте прав, само, че адресът е сгрешен. Македонският произход е професия само за онези, които се продадоха на съседните държави. От около сто години на българска ясла е зачислена една агитка, която в по-далечното минало, по поръчка на българските власти, пише мемоари, протести, възвания и т.п., до международни организации, правителства, видни личности, великите сили и др. и ги запознаваше с положението на “българите” от Македония. Обясняваше, че са под робство (което беше вярно), и, че те се борят да ги освободят. Ама си стояха в София. Защото, както чудесно ги иронизира А. Лондр, “Те са естети, а по границата има мрежи от бодлива тел, и ще си скъсат панталоните” (Londres, Albert. Les Comitadjis. Le Serpent a plumes Editions, Paris, 1997). Та вместо да се борят с враговете на Македония, те избиха цвета на македонците в П. Македония и македонската емиграция в България. Европейските интелектуалци разобличиха категорично тяхната демагогия, заявявайки: “от трите части на Македония, най-нещастната, най-угнетената е тази, която е присъединена към България” (А. Барбюс. В защита на Македония, Виена, 1929, с.49). Днес отново има организация, “вътрешна” и “революционна”, която ще освобождава поробените македонци. Само, че не тези в Егейска Македония, а тези в Р. Македония?! Както вижда читателят и тези “революционери” са “естети”?!

В България деклариращите се като македонци, може да считате, като най-достойната част от населението на Македония. Да си македонец в България никак не е лесно и само чисти хора могат да го декларират. Това се признава и от някои доблестни българи (Андрей Райчев, Андрей Пантев, в. Сега, 17 юни, 1999). Ако сред ОМО има нечистивци, това са само внедрените от българските тайни служби. Но кажете сред кой народ мекеретата са свестни хора? Вече години наред се чака македонците да направят България, нещо което да ги компрометира. Слава Богу до сега се опазихме.

По отношение на “послеслов”-а, ще кажем, че на въпроса “ВЯРНО ЛИ Е НАПИСАНОТО”?, категорично заявяваме: НЕ Е ВЯРНО! Надяваме се това да е станало ясно и на непредубедения читател. Що се отнася до парите, които сме взели от Сърбия и Гърция, за тази книга, ще Ви пожелаем: колкото сме взели, толкова бели дни да имате!

На последните страници се показват документи, главно икони. Под тях пише, че надписите са на български език. Това не е вярно. Надписите са на Църковно-славянски. Г-н професоре, отидете по-северно от Македония и вие ще видите, че и там иконите са написани на същия език. На същия език са надписите на иконите в Украйна, Русия, Беларус, надяваме се, че не считате народа там за български. Показвате икони с лика на Св. Иван Рилски и внушавате на читателя, че македонците тачат именно него, защото е “българския национален светец”, но не показвате писмото от 18 в. на монасите от Рилския манастир до руският император, в което те казват, че пишат от Македония. Така, че поне териториално, в миналото, Св. Иван Рилски са го считали от Македония. Ялова Ви е

пропагандата, г-н професоре. Св. Сава е сръбски светец, брат на сръбския крал и Вие го виждате също иконографисан в много църкви и манастири в Македония. Този, който има очи да гледа ще види в същите свети места иконите на Св.Константин (римски император, създателя на Византия) и Елена. Ще види, сигурно във всички македонски църкви, иконата на Св. Димитър Солунски, който македонците са почитали, като убиец (чрез ръката на Манастиръ) на цар Калоян и така са го иконографисали. Антибългарски пропаганден ефект има и надписът на подарената на охридския архиепископ плащеница от император Андроник Палеолог. По същото време (1292 г.) България има патриарх в Търново. Ако ставаше дума за един и същи народ и една и съща църква, Андроник Палеолог би подарил плащеницата на по-старшия в иерархията? Нищо ли не Ви смущава, громителю, на македонските историци?

Ще отбележим нещо, според нас особено важно. Не ни тикайте документи от времето, когато в част от македонските църкви и училища служат хора на Българската екзархия. Тя е една българска пропагандна институция и нейните документи са български, а не македонски. Те нямат доказателствена стойност. В гръцките и сръбски училища и църкви документите също не са македонски. Ето оценката на Екзархията дадена от неин служител от Македония - големият наш родолюбец Теодоси Скопски, един от най-просветените македонци на 19 в. В писмо до г. Дионисий (от 22.06.1891 г.) той пише пише: “Христос проповядваше любов между хората и за нея отиде на кръста, а ние хората, в името на същата Христова любов, и с Неговия най-свет символ - Кръстът, шириме между хората най-голяма омраза и ги потискаме духовно и национално, убеждаваме ги, че им правим добро. Така и нашата света Екзархия начело с Блажения екзарх Йосиф, прави всичко възможно да го убеди добрият македонски народ, че му мисли доброто, че се грижи за неговото настояще и бъдеще и че иска да го извади от тъмата на националната неосъзнатост и от него да създаде съзнателни българи. А не трябва да те убеждавам, премили брате во Христа, че светата наша Екзархия със своята църковна и просветна дейност, извършва всъщност най-мизерната задача тук в Македония, взема името на един народ и го заменя с друго, взема му майчиния език и го заменя с чужд. Изземва му всички национални белези и ги заменя с чужди, само за да осигури на своето правителство и на своите чорбаджии да си проширят търговията на чужда територия. Как ще го наречеш това, драги брате, ако не робство по-страшно от турското? Турците взимат имота и живота на раята, но не посягат на нейния дух. Те унищожават тялото, но почитат душата. А нашата света Екзархия убива това другото, постоянното. Това ли е братско християнско отношение”.

Няколко думи в заключение

Лъжите и фалшификациите продължават. Ще споменем само няколко поради липса на време и средства. След като фашистка Германия напада СССР 1941 г., австралийци от славянските страни организират в столицата на Австралия антифашистка демонстрация. Начело на демонстрацията вървят представители от различните страни с препасани през рамото им ленти, на които е написано името на страната, която представляват. Стоящият най-вдясно носи надпис “Македония”. Тази снимка е публикувана в австралийските вестници. Години по-късно снимката е публикувана и в България. Само че стоящият най-вдясно е изрязан!?

Преди време апокрифно се разпространяваха разговорите на Памукчиев с Атанас Буров. На стр. 34 от втората част на тези записки е записано бувално: “Мария ми донесе и друго, че Ванче (Иман Михайлов) откривал фабрика за хероин в Красно село и в Овча купел. Аз побеснях... Но нямаше какво да се направи – Ляпчев бе дал съгласието си за

това. Ето такива неща преживях аз... Преживях ги тежко, мъчително, защото властта изисква жертви и катаклизми, тя изисква компромиси. Ляпчев даде съгласието Ванче да има фабрика за хероин, да има хазарта. И това стана след смъртта на Протогеров”.

Не много отдавна, споменатите разговори, излязоха в книга. Читателю, потърсете в тази книга дадения откъс от записките и ще видите, че няма да го намерите. Ванче, който избяга от цвета на македонския народ, е днес национален български герой, защото казал, че македонците са българи. “Героят” трябва да бъде светла личност, а не да се занимава с наркотици и хазарт. И Ванче, в българската литература, не се занимава с такива неща!?

По македонския проблем в България се разпространяват още много други, меко казано, неточности, правят се внушения от рода на следните: македонците говорят български език; на македонците бяха заменени хубавите български имена с такива завършващи на –ски; дядовците на сегашните македонци се чувстваха българи, но новите забравиха корените си и т.н.

По отношение на сегашните говори на балканските народи може да се каже, че те са формирани с хилядолетия, при непрекъснато взаимодействие, като се започне от времето на фригите, пелазгите и другите древни племена и народи, мине се през антична Македония, Римската, Византийската и Отоманската империи. В резултат на това на една относително голяма територия, обхващаща днес различни страни (Албания, Македония, Гърция, България, Румъния и Сърбия, до около линията Белград – Шкодра), се създават народни говори, които имат много общи белези във фонетиката, морфологията, синтаксиса и лексикалната система. Тези говори образуват т.н Балкански езиков съюз. Още виенските слависти Копитар и Миклошич, работили в първата половина на 19 в., забелязват, че балканските езици имат много общи черти, като постпозицията на определителния член, образуването на бъдеще време с помощта на глагола искам, заместването на инфинитива на глаголите с конюнктив и др. По-нататък други лингвисти откриват други общи белези на езиците от Балканския езиков съюз. Търсят да изяснят причините и хронологията на това явление. Една значителна част от изследователите считат, че в основата на явлението стоят старите езици - илирийския, тракийския, фригийския. Почти всички специалисти по проблема са единодушни, че най-ясно са изразени белезите на Балканския езиков съюз в Югозападна Македония.

В академично българско издание пише: “Редица български диалектолози ... се спират специално на говорите в Югозападна България (имат предвид Пир. Македония, б.м.), доказвайки, че те се подчиняват на общите закони на българския език”. Така е. Но тези диалектолози трябва да обърнат внимание, че на същите закони се подчиняват албанските, арумънските, северногръцките, източносръбските, българските и румънските говори. Така, че тук не става дума за български патент, защото произходът на тези езикови закономерности не се дължи на тюркските говори на народа на Аспарух, нито даже на говорите на славяните.

Можете да прочетете и следния аргумент: “Формирането на този език (македонския, б.м.) се осъществява на основата на един водещ принцип: максимално отдалечаване от съществуващия векове наред български език”. Не знаем какво тук се разбира като “български език”. Ако това е църковнославянския той не е български, в днешния смисъл на тази дума. Както вече се каза, създаден е от синове на Македония (Кирил и Методи). Ако под “български език” се разбира днешния литературен български език, то той съществува от втората половина на 19 в., от когато са и опитите да се създаде македонски литературен

език. Ако пък се имат предвид народните говори в България, то те са връстници с македонските, сръбските и др.

Що се отнася до стремежа за отдалечаване на македонския от българския, това е един естествен стремеж и на българския език. Преди създаването на българския литературен език турцизмите, гърцизмите и думите от субстратен произход в българските народни говори са много повече от тези в литературния език. Научната терминология се заема от руски, френски, немски и други езици, но не и от съседния сръбски език.

Друг аргумент с който се атакува македонството, е, че “македонският език е изкуствено създаден”. Това също е несериозно възражение. Всеки литературен език е изкуствено създаден на определен етап на развитие на народа, който го говори.

Много често на нас македонците ни се дават примери, че по-рано родени в Македония са се чувствали българи. Особено активни тук са македонци българомани. От тях може да чуете: “Аз искам да съм верен на своите деди. Те се чувстваха българи”. Тези хора не си задават въпроса, кога техните деди са станали българи в днешния смисъл на думата. Знае се, че славяните се настаняват в Македония около 100 години преди аспаруховите българи да се заселят около устието на р. Дунав. Минават още близо 200 години до времето, когато българската държава завоюва части от Македония. Така славяните в Македония в продължение на около 300 години живеят тук, без да са влизали в контакт с българската държава. Те са поданици на византийския император. През това време, както и по-късно, те са негови войници. Гордеят се с достиженията на Византия. Знае се също, че някои части от Македония никога не са били в границите на българска държава. Други са били сумарно до 30 г., а най-много са били в български граници териториите на Северна Македония, около 130 години. Много повече са били в границите на България румънски и сръбски земи, но както виждате там няма българи. Нещо повече, на славянското население в Румъния, включително на изселените се през турско от България, румънците казват сърби. За това се е ядосвал Раковски. Българските историци (с малки изключения) нямат претенции към тези земи.

За тези, които искат да са верни на предците си, трябва да припомним, че предците им са се гордеели с антично македонските царе, с Юстиниан Велики, а те се гордеят с българските монарси.

Някаква представа как се е формирало националното съзнание на македонците гръкомани и българомани може да се види, като се съпостави националното чувство на трите села - Висока, Зарово и Суха, Лагадинска околия, които до преди 100 години говореха езика на Кирил и Методи. (Такова е мнението на редица видни слависти). С появата на чуждите пропаганди в Македония, във Висока и Суха се настанява гръцката пропаганда, а в Зарово - българската (единствено в цялата околия). В първите две села черквите и училищата са патриархийски, а във второто екзархийски. В Зарово фанатизирани българомани, възпитаници на екзархийски училища, убеждават съселените си с думите ”в нашите вени бие кръвта на смелите стари българи”, или “паметта на славните български царе Аспарух, Крум, Борис, Шишман и т.н. ни зове”. За познаващия историята това са глупости. Защото властта на тези царе никога не се е простирила над Зарово, нито пък във вените им тече кръвта на аспаруховите българи. С присъщата на македонска емоционалност, гръкоманите убеждават селяните на Висока и Суха, че “в нашите вени тупти кръвта на славните и мъдри елини и византийци”, че “паметта на славните елински(!?) царе Филип, Александър, Юстиниан, Василий II и т.н. ни зове”. Те се считат потомци и се гордеят с Перикъл, Софокъл, Солон и т.н., колкото и това да е далеч

от истината. Говорейки един и същи език те повече не се разбират помежду си. Ненавиждат се. Висока и Суха са ревностни патриаршисти и стават ятаци на андартски чети, Зарово - ревностни екзархисти и помагачи на върховистки чети.

Много ми хареса примерът за формирането на националното чувство у македонците даден от големият македонски родолюбец Лефтер Манче, понастоящем жител на Канада. Ще го предам дословно. “В годините 1870-1880 в с. Загоричани, в една и съща махала, си играели две деца. Едното се казвало Митре, а другото Василчо. И двамата учат по-късно в Солун. Димитър в екзархийската гимназия, а Василис в патриархийската. По-нататък Димитър продължил в Петроград, а Василис в Патриархийската духовна академия в Стамбол. Връщайки се от Петроград Димитър Благоев остава в София. Василис, след завършване на Академията е изпратен на работа в Мала Азия. Димитър, закърмен с идеите за справедливост и равенство става социалист и формира Българската социалдемократическа партия. Василис става владика на Смирненска епархия. В гръцко-турската война 1919-1922 г. помага на гръцките войски при погромите над турските села в епархията. Поради това, когато идва армията на Ататюрк, той е обесен. Днес родното му село Загоричани носи неговото име – Василиада. Горна Джумая пък носи името на Димитър – Благоевград. Така единият днес е виден българин, а другият -известен грък, дал живота си в името на Гърция.” Ще допълним само това, че Д. Благоев не се е чувствал българин. В Народното събрание той заявява: “Аз не съм българин, аз съм македонски славянин”.

Ще цитираме мисъл от Ерих Фромм [E.Fromm, Escape from Freedom, цит. по Андреев, Г., Къде отиваш човечество?]: “Болшинството от хората си мислят, че са личности, способни да мислят, чувстват и действат свободно, по своя собствена воля. Всеки човек е искрено убеден, че той си е той и че неговите мисли, чувства и желания са си чисто негови. Но макар сред нас да се срещат и истински личности, в повечето случаи такова убеждение е илюзия, при това опасна илюзия, защото тя пречи за отстраняването на причините, обуславящи това положение... чувствата и мислите могат да се внушат отвън, но субективно се възприемат като собствени... В действителност значителна част от нашите желания ни е натрапена отвън; ние мислим, че (сами) сме взели решение, докато в същност се нагаждаме към желанията на околните, страхувайки се от изолация или даже от по-сериозни опасности, заплашващи живота ни”. Познаващите историята на Македония знаят колко македонски синове бяха избити от чуждите пропаганди.

Говорейки за образованието Бертран Ръсел казва: “Някои деца имат навика да мислят – една от целите на образованието е да ги избави от него. Неудобните въпроси се премълчават, за тях даже наказват. Колективните емоции се използват за насаждане на нужните възгледи, особено в националистично направление” [Цит. по Г. Андреев].

И днес потомците на заровалии са ревностни българомани, а тези на другите две села – ревностни гръкомани. Един от тях – Стелиос Папатемелис - депутат от гръцкия парламент, при отделянето на Македония от Югославия, тръгна по Европа и Австралия да убеждава, че Македония е гръцка земя, че името Македония е гръцко и, че държава под такова име не бива да има. Твърди също, че на македонците бежанци от гражданската война са им промили мозъците за да се откажат от истинската си родина – Елада. Така тези синове на Македония създават повече проблеми на своите сънародници, отколкото истинските гръци и българи. Заровалии, както и други подобни бежанци от Егейска Македония, са не по-малко пакостни за родината си. Членувайки, или симпатизирайки, в/на български казионни организации, те днес ратуват за присъединяването на Вардарска Македония към България. Твърдят, че това е българска земя и, че там македонците са

българи. Зъб не обелват за родните си места. Е, от време-навреме някой ще каже нещо. Кажат му, че така не бива и той послушно млъква. Ами искайте си Егейска Македония! Не виждате ли, че ставате ортаци с великогръцките шовинисти, които ви прогониха от родните огнища? Не е ли очевидно, че българските и гръцките шовинисти имат еднакви интереси спрямо Македония? И едните и другите искат Македония да бъде само географско понятие. Да няма македонски народ, език и нация. Македонската територия да бъде разпределена между тях. Тази политика те започнаха преди около век и половина с пропагандите. Важни етапи са Първата балканска война, Междусъюзническата война и документите по размяна на малцинствата. Гърция заплати имотите на бежанците. България ги взе и десетилетия зальгва бежанците от Егейска Македония, че ще получат парите за имотите си. Когато това стане в пълния размер – стойността на имота, плюс лихвата за изминалото време – нека да ни се обадят. Нещата стават още по-грозни, когато една българска националистическа организация, за да спечели гласове за изборите, зальгва нещастните бежанци, че работи за да им се изплатят имотите.

В България ни се внушава, че населението на Македония винаги е бягало само към България, че е участвало в борбите само на страната на България и т.н. Често ни се задава такъв въпрос: “Защо македонското население намира убежище в България, а не в Гърция или Сърбия?” В освободителните борби на Гърция и Сърбия участват много македонци. Много от тях оставят костите си в тези страни. Имената на редовите бойци днес са ни неизвестни, но много са и известните. Атанас Чакалов (Никифор/у/ов/), Йоанис Фармакис и Георгиос Олимпиос, синове на Македония, са едни от основателите на “Филики етерия”. Марко Бочар е един от най-известните борци за освобождението на Гърция. Трябва да прибавим още Демир Трайко от гр. Крушево, Йосиф от Тиквеш., Хаджи Христо, Ангел Гацо, Анастас от Малешевско, Никола от Серес, Димо Николау от Драма, Никола Атанас от Воден, Сотир Дамянович от Битола, Геро Караташо от с. Двор, Берско. Заедно с гръцките патриоти, на македонска територия, воюват монасите от Св. Гора и населението от Хилкидическия полуостров водени от Никофор Ивирит, Теофил Ватопедин и Натанаил Лавриотис, въстаниците от Негушко, водени от Л. Зафиракис, Анастас Караташо, Диамандис, въстаниците от Битолско, водени от Спиридон и др. След потушаването на въстанието в Македония, македонските отряди с командирите си се прехвърлят в Гърция.

Подобно е положението в сръбските национално-освободителни борби. Още в Първото сръбско въстание братята Вълчо и Кузман Жик/а/ич/ от Маврово, Петър и Иван Чардаклии от с. Меуново, Дебърско, майстор Вълко от Дебар, Заглас и Янкос, Петър Ичко и др. Петър Чардаклия и Петър Ичко се проявяват и на дипломатическото поле. Чардаклия е изпратен в състава на четиричленна делегация до руския император (28.08.1904), а Петър Ичко води преговорите с турците в Одрин. Сключения мир носи неговото име – “Ичков мир”.

Във Второто сръбско въстание, само от Банско участват трима човека – Михаил Тодорович Герман/ович, Марко Тодорович, Панта Хаджи Стоилов. Герман е изпратен да представлява целокупния сръбски народ пред руския император Александър I. След освобождението е министър на външните работи на Сърбия. Трябва да споменем още Цинцар Марко от с. Белица Стружко, Янко Попович и Димитриу Чамису Караташо от Негуш. Цинцар Марко заема високи военни постове в Сръбската държава, а от неговите наследници има министри и министър-председатели.

Много факти говорят, че след освобождението на Гърция и Сърбия поток от политически и икономически емигранти се насочва към тези страни. Във френски източници за търговията от и към Солун 1833 г. се казва: “Солун загуби голям дял от

търговията, която имаше в началото на века. Една от главните причини за това е изселването на най-добрите гръцки семейства”. Английският консул в Солун Чарлз Блант, съобщава 1839 г., че “само преди няколко години Мелник можеше да се гордее със своите 30 богати семейства, а сега няма три”.

Що се отнася до внушаването, че в Балканската война македонците са воювали само на страната на България, то също не е вярно. Над 50 чети на Организацията и цялата ѝ милиция в Северна Македония воюват заедно със сръбската армия. Общо около 150 чети помагат на гръцката и сръбската войска. В трите армии има македонски доброволци, тръгнали с войските от съответната страна. Формира се македонско опълчение. За да не се злоупотребява ще припомним, че македонците са формирали опълчение винаги, когато някоя страна е тръгвала на война с Турция. Когато австрийците тръгнаха през 1687-89 г. македонците формираха сериозна опълченска армия начело с Карпош. С австрийската войска през 1788-91 тръгва голям доброволчески отряд – фрайкор – в който има и много македонци. Как са се държали можем да съдим по това, че някои от тях получават офицерски звания, а Петър и Иван Чардакли – дворянски титли към унгарския двор. За участието на македонци на страната на русите, във войните им срещу Турция, вярваме, че се знае.

Няколко думи за бежанците след Междусъюзническата война. След войната към територията на България са присъединени само 6 града. Населението на два от тях – Мелник и Струмица се изселва в огромната си част, защото не желае да бъде в рамките на България, да бъде под българско робство. Голяма част от християнското население и почти 100% от мюсюлманското от гр. Неврокоп се изселва по същите причини. Християните се заселват от другата страна на границата в селището, наречено днес Като Неорокопион (долен Неврокоп). Мюсюлманите и патриаршистите напускат гр Петрич, както и други градове на Пиринска Македония. През периода 1912-1913 г. бежанският поток е най-голям към Турция (според някои източници над 500,000 човека), следван от този към Гърция – 157,000 души (от Вардарска и Пиринска Македония, България и Турска Тракия) и на трето място – този към България – 112,000 души (от Македония и Турска Тракия).

А отговорът на укора: “Вие сте неблагодарници! 200,000 български синове паднаха за освобождението на Македония. България ви прие, подслони и храни. А вие я хулите” е следният:

1. Не хулим България. Тя, волю или неволю, е наша страна, днес и за в бъдеще. Ние се радваме на нейните успехи и съжаляваме за неуспехите ѝ. Защото, и успехите, и неуспехите ѝ са и наши. Ние работим за нейния просперитет. Ако вдигаме глас срещу нещо българско то е срещу българските шовинисти. Срещу мечтателите за Велика България, защото в миналото те, заедно със своите побратими от другите ни съседни страни, донесоха много нещастия, както на македонците, така и на собствените си народи.

2. Отдаваме почит, както на синовете на България, така и на тези на Гърция, Сърбия и Черна Гора, паднали по фронтовете в Македония. Сваляйки шапка пред тези скъпи жертви на братските балкански народи, не бива да не отбележим, надеждите на македонският народ, че те идват да го освободят, но техните държавни ръководители ги пращаха за да станат те управители на велики държави, за сметка на Македония. Освен това голяма част от жертвите са дадени когато съседите ни се биеха помежду си кой да заграби по-голям дял от Родината ни.

3. Относно, че България ни е приела и подслонила, ние ѝ благодарим. Благодарим най-вече на състрадателния български народ за гостоприемството. Но ако българските шовинисти не бяха се договаряли да делят Родината ни, ние нямаше да имаме нужда от това гостоприемство. Можем да покажем факти и документи, когато Българските шовинисти са подклаждали емигрирането на македонското население. В резултат на това етническият състав на големи македонски територии сега е променен. Това е страшна загуба за нашата Родина. Вие кажете чия е вината за тази загуба.

4. Относно това, че България ни храни, не бива да се забравя, че македонците тук работят, както и останалата част на българския народ, че са служили и служат в българската армия, че плащат данъци именно тук. А знаете ли, че една частица от тези данъци отива за антимакедонска пропаганда, отива за поддържане на репресивен апарат, насочен срещу истинските македонски патриоти. Да припомним ли, че срещу македонски имоти България получи пари и не ги даде на македонските бежанци. Разбира се нещо даде, нещо дава и сега, но вече пет и повече пъти по-малко (като компенсаторни бонове) от реалната стойност. Във връзка с “храненето” ще припомним оня анекдот, дето починал дюлгерин далеч от родното си място. Колегите му го карат. Жена му ги посреща с плач и в плача си пита мъртвия: “Иване, Иване, защо така умря, та не можа да ни кажеш откъде имаш пари да вземаш?”. Мъртвият бил завлякал много хора, та един от колегите му се обажда кротко: “А що го не питаш къде има да дава?”. Та в духа на анекдота да попитаме: защо никой не казва и дума за многото македонски патриоти, които бяха избити, които лежах по българските затвори, които бяха изгонени от работа, само за това, че обичат родината си.

Може да се каже, че вече 200 години ситуацията на Балканите остава една и съща. От една страна е налице исторически създадена етническа пъстрота, символизираща единството и неделимостта на региона. От друга страна имаме създадените, не без намесата на великите сили, малки балкански държави, които са не добре етнически и исторически дефинирани. Управляващите тези държави страдат от чувство за малоценност. Те впрягат научния потенциал на държавиците си да търсят историческата си значимост в миналото, да обосновават историческата си дефинираност, като народ отпреди хилядолетия. Така зареждат народите си с шовинистичен емоционален заряд. В резултат на това се появяват кризи в отношенията им. За решаването им те търсят защитата и помощта на великите сили. Вследствие на това независимостта им намалява, а външното влияние в страните ни расте.

Тук му е местото да отбележим, че докато ние, тук на Балканите, търсехме да докажем кой колко е велик, кой кого е владеел в миналото, коя част от Балканите на кого принадлежи, в Европа и Северна Америка развиваха естествените науки, математиката, техниката и технологиите. За издаването на “Десетте лъжи на македонизма” средства са се намерили, но я се опитайте да издадете книга с истинска научна стойност в областта на фундаменталните науки?

В България политици и историци искат отново да делят, сега с Албания, останалата свободна част от Македония. Дали от това българите ще спечелят? Дали не може да се намери път за взаимно уважение между македонския и българския народ? Ние македонците в България търсим тази формула. Искаме да работим за взаимното разбирателство между двата народа. На тези наши стремежи се пречи по всякакъв начин от страна на шовинистично настроени среди тук. Интересно е, че в България, когато става въпрос за нас македонците, се говорят две взаимно отричащи се неща. От една страна се говори, че в България македонци няма (Петър Стоянов и подобни), а някои отиват по-

далеч – въобще македонци няма на земята. От друга страна се говори, че македонците в България искат отделянето на Пиринска Македония и присъединяването ѝ към Република Македония. Като няма македонци кой тогава иска това? Защо шовинистите се страхуват от каквато ѝ да е македонска организация? Няма по-добър начин да се покаже на света, че в България македонци няма, от това да им се даде свобода за свободна изява. За съжаление тук има партии, като БСП, и правни инстанции, които са много далеч от изискванията на времето.

Обръщаме се към честните българи, истинските патриоти, да се вгледат по-внимателно в същността на нещата. България от тоталитарна страна в 17 ч и 28 мин. на 10.11.1989 г. стана демократична!? За около 2 седмици след това възникват многобройни партии, не без опитната ръка на ЦК на БКП и ДС. Същата опитна ръка създава на 07.12.1989 г. СДС. Навреме комунистическата върхушка е направила необходимото за да превърне властта си в собственост (капитали, имоти). Според някои автори, на “подходящи” хора, са раздадени куфарчета с пари на обща стойност 5 милиарда лева. На същите и други “подходящи” хора, дадоха лицензии за внос и износ на стоки, за отваряне на банки и т.н. Така се появяват “предприемчиви” хора – българските бизнесмени. С чуждите заеми, вземани от българските управляващи през тоталитарно време, се отварят предприятия в капиталистическите страни, поверени в ръцете на “сигурни” “наши” хора, които днес са собственици. С народни пари и на безценица, бившите властници и техни подставени лица, изкупили и приватизирали бившата общонародна собственост. Накрая, за да ограбят и малкото спестени пари от отрудените хора, либерализираха цените и галопиращата инфлация погълна многогодишните измъчени народни спестявания. А мафията, управляваща България, спечели и от това. Знаейки предварително, а и сами направлявайки инфлацията, те обръщаха левовите си наличности във валута и обратно и така увеличиха още повече собствеността си. И понеже съществува опасност народът да каже: “Върнете украденото ни богатство!” Те насочват народния гняв другаде, като казват на народа: “Дръжте македонците! Крадат ни Кирил и Методи! Крадат ни историческото наследство!” Народът “вижда” опасните “крадци” и насочва натам вниманието и емоционалната си енергия. А истинските крадци се надсмиват на наивността ни (на българи и македонци в България), спокойно и “патриотично” изнасят богатствата на страната извън България.

Ние обичаме нашата родина Македония, но сме с ясното съзнание, че днес живеем в България и тука ще живеят нашите деца и внуци. Искрено желаем, всички граждани на нашата България да работят честно, за да я направим по-богата, по-привлекателна. Искаме българският и македонският народ да се разбират. Желаме всички балкански народи да се разбират помежду си. За нас друга алтернатива няма. Знаем, че малцинствата, особено от съседни народи, могат да бъдат, както мостове за дружба, така и причина за вражди и териториални претенции. Македонското малцинство крие най-малко опасности за териториални претенции. Аргументите в подкрепа на това твърдение са няколко: липсата на изострено шовинистично чувство у македонците; слабостта на македонската държава, която в обозримо бъдеще не би могла да се противопостави на коя да е балканска държава; религиозната и езикова близост между двата народа и т.н.

Бихме желали да развиваме етническите различия в областта на културата! Да работим за потискане на политическия момент на национализма! Това ни са завещали нашите национални герои. Ние никога не забравяме думите на Гоце Делчев: “Разбирам света единствено като поле за културно съревнование между народите”. Тоталното отричане на македонско малцинство в България, всеотрядният натиск върху нас

македонците тук, ни пречи да се вклучим и да можем да допринесем за етническото разбирателство в страната и на Балканите.